

1712.

14. Philippus, Fredericus: De rescissoria actione
occasione Mti Vellejans.
- 15^{9. 10.} Rechenburg, Carol Mti: Variatus Saxonici
Mentes natales ex Archi-Marschallatu patris
pro grammate dicit et aestivas insinuat lectiones
intinat. 9 Saemph
16. Rechenburg, Carol Mti: Institutionum jurispru-
dentiae naturalis lib II tit 1, 2, 3, 4.
17. Rechenburg, Carol Mti: Institutionum jurisprudentiae
naturalis lib I. tit. 11. 12.
18. Rechenburg, Carol Mti: Institutionum jurisprudentiae
naturalis lib II tit. 8, 9, 10, 11.
19. Rechenburg, Carol Mti: Institutionum jurisprudentiae
naturalis lib II tit. 5, 6, 7.
20. Rechenburg, Carol Mti: Institutionum jurisprudentiae
naturalis lib I tit 8, 9, 10.

1712

21. Cottaerus, Georg Friedr. : De sectionibus in infinitum
alternatis
22. Rahr, Felix Bartholomaeus : De excellento studio
oeconomico seu principum quam privatorum
23. Schmidtus, Valentinus : De proposito in mente
retento nihil operante. 2 Exempl.
24. Stenger, Jo. Hieronymus : De signationibus merca-
torum. 4 Exempl. 1712 = 1724
- 25tes Titius, Gottlieb Gerhard : De polygamiâ, incestu,
et divorcio, jure naturali prohibitis. 2 Exempl. 1711
= 1720.
26. Trappanneger, Jo. Friedr. : De jure retinendi feudum
sub hasta venditum

hann

huddis

te

224

hann

171

hann

670

Q. D. B. V.

DISSERTATIO JURIDICA
DE

POLYGAMIA,
INCESTU, & DIVORTIO,
IURE NATURALI
PROHIBITIS,

QUAM

PERMITTENTE INCLYTO

CTORUM LIPSIENSIVM ORDINE,

DUCTU

DN. D. GOTTLIEB GERHARD
TITII,

SERENISSIMI POLONIARVM REGIS ET
ELECTORIS SAXONIE IN SUPREMO PROVOCATIONVM
SENATU CONSILIARII, P. P. ET FACULTATIS
JURIDICÆ ASSESSORIS,

DN. AVUNCULI AC PRÆCEPTORIS SUI,
ÆTATEM COLENDI,

AD DIEM XIV. APRIL. ANNI MDCCXII,

H. L. Q. C. PUBLICE DEFENDET

RESPONDENS AUTOR

Gottfried Pflaume, ASCANIENSIS.

LIPSIE,
LITERIS SCHEDIANIS.
Recusa 1720.

1722, 25/6 M

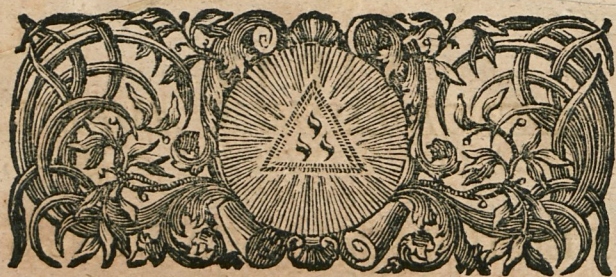
18

7

VIRIS
PRÆNOBILISSIMIS, AMPLIS-
SIMIS, CONSULTISSIMIS ATQUE
PRUDENTISSIMIS,
REIPUBLICÆ ASCANIENSIS
PRO CERIBUS,
DN. DN.
CONSULIBUS,
URBI PRÆFECTIS.
PRÆTORIBUS, SYNDICO,
CAMERARIIS, ÆDILIBUS
ET SECRETARIO,
DN. PATRONIS ATQUE
FAUTORIBUS,

SUBMISSA ANIMI REVERENTIA
ÆTERNUM COLENDIS.

VIRI
PRÆNOBILISSIMI, AMPLIS-
SIMI, CONSULTISSIMI,
ATQUE PRUDENTISSIMI,

UT Prænobilissimis Vestris Am-
plitudinibus hoc qualecun-
que scripturæ genus sacrum
esse cupiam, una plures me
persuaserunt rationes: partim enim conna-
tus

tus quasi affectus dulcissimæ patriæ, cui Vos, Viri Excellentissimi, magna cum laude præestis, spem mihi fecit, fore, ut hoc leve opusculum, quo qualium qualium studiorum meorum rationes simul reddere conatus sum, Splendidissimi Vestri Ordinis patrocínio non æstimeretur indignum; partim quoque maximus ille favor, quem Vestræ Amplitudines in me, domi morantem, benigne contulerunt, jure quodam suo poscere videtur, ut in ejus recognitionem hoc qualecunque munus chartaceum Vobis offeram; partim denique transmissa quædam a B. Parente in me obligatio postulat, ut amorem ac benevolentiam, quam Vestræ Amplitudines illi, cum adhuc in vivis esset, exhibuerunt, veluti mihi exhibitam in acceptis feram, ac Vobis perennes pro illa grates persolvam. Accipite ergo, Viri Amplissimi, serena fronte ac benigno animo, tenuem hunc laborem Academicum, Vobis a devoto cliente, devota mente, oblatum, Vestrumque favorem in meam tenuitatem larga manu effundere pergite, certo confisi, non in immemorem

omne benevolentiae genus esse collatum, nec unquam collatum iri. Servet Vos DEUS ter O. M. in amplissimarum familiarum & totius patriae suavissimae emolumentum, omniumque civium bonorum gaudium; avertat a vestris mœnibus omne bellum, dissidium, & quodvis periculum, ut cuivis bono amplissima gratulandi præbeatur occasio, ego quoque gratulabundus submissa animi reverentia esse queam

*P R Æ N O B I L I S S I M A R U M
V E S T R A R U M A M P L I T U D I N U M*

LIPSIÆ,
ipsis Nonis Aprilis
an. 1712.

DEVOTUS CLIENS
Gottfried Pflaume.

PROOEMIUM. SUMMARIA.

Homines obligantur ad procreationem sobolis §. 1. ob mortalitatem §. 2. & intentam a Deo conservationem generis humani §. 3. id quod consensu scriptorum illustratur §. 4. qui tamen in modo procreandi non consentiunt §. 5. ob metuendam uxoris malisiam non est vitandum matrimonium, quod jus nature precipit §. 6. ejus finis indicatur §. 7. vaga libido jure naturali prohibetur §. 8. preceptum de procreandis liberis ex sola humanitate non est deducendum, sed ex socialitate §. 9. Instantia, qua ad probandam libidinem vagam adduci solent, refelluntur §. 10. libido etiam justitia regulis adversatur §. 11. hinc prolis generatio pactis circumscribenda est, qua in re auctores dissentiunt §. 13. 14. 15. socialitas tamen certa pacta requirit, quorum fundamentum refertur §. 16. & ad rem ipsam transitus fit §. 17.

§. 1.

Naturali lege obligari homines ad genus suum propagandum, ex ejusdem conservatione, quam Creator O. M. cum primum crearet hominem, ex liberrima voluntate pro fine sibi proposuit, ut & ex naturali hominis ad generandum aptitudine & instinctu, quem sibi mortales inditum esse sentiunt, rectissime concluditur.

§. 2.

§. 2. Cum enim ratio sibi relicta non intelligat, primum omnium mortalium parentem in tanta perfectione creatum, & tam felici corporis pariter ac animæ habitu fuisse præditum, ut omnes morbos & infirmitates, quæ nunc humanum corpus affligunt & debilitant, imo mortem ipsam, quæ tot robustissimorum millia, improvise sapius, auferat ac e medio tollit, metuere non necesse habuisset; sed humanam naturam tam debilem tamque caducam sibi concipiat, & ab initio mundi fuisse, sine revelatione putet, qualem nunc esse, quotidie experitur, non potest non facillime colligere, universam Adami progeniem paucis temporum intervallis penitus esse perituram, nisi in demortuorum locum alii subinde surrogentur.

§. 3. Hoc autem divinæ intentioni quam maxime convenire, inde patet, quod Creator Optimus creaturas suas mox a primordio interire non vult, sed omnipotentia Ejus, quam nostræ rationis infirmitas comprehendendo non potest assequi, in conservatione rerum creaturarum maxime conspicitur, id quod magis elucet, si homo se suamque naturam paulo profundius rimetur, in eaque tantum, quem diximus, generandi stimulum, & in diversum sexum proclivitatem deprehendat. Imo etsi integram hominum naturam ex revelatione supponamus, intenta tamen a Creatore multiplicatio, quæ conservationi inest, laudatam obligationem satis evinceret.

§. 4. Et in hoc asserto, rerum moralium scriptores, quos sciam, consentire video. Sane eodem fere modo hanc obligationem adstruxit Illustris Dn. Pufendorf. *de J. N. G. l. 6. c. 1. §. 2. seqq.* naturalem vero propensionem hominis ad conjunctionem cum individuo diversi sexus prolixè demonstravit Excellentissimus Dn. Thomafius *J. J. D. l. 3. c. 2. §. 21. seqq.*

seq. Imo Ulpianus in *l. 1. §. 3. ff. d. J. & J. &*, qui ejus sententiam in Instituta retulit, Tribonianus *pr. J. de J. N. G. & C.* primarium juris naturæ exemplum, maris atque foeminae conjunctionem, esse indicant, dum statim post traditam laudati juris definitionem (quæ quidem, nisi pro naturali ad sui conservationem generisque propagationem proclivitate accipiatur, bonæ definitionis requisita non exhaurit) ejus mentionem faciunt.

§. 5. Quamvis autem in adstruenda sapius laudata obligatione, autorum sententiæ probe conspirent, in modo tamen illam implendi non consentiunt. Complures gentes hanc partem naturalis libertatis censuisse, ut innupti innuptæque corporis sui copiam invicem commodandi haberent licentiam, ex aliorum sententia refert Pufend. *d. l. §. 4. in med.* nec dubitem, quin illa quam plurimis nostri seculi hominibus, quos vaga libido in transversum egit, sit placitura, id quod vel ex Athanasii Vincentii *præfatione, polygamie triumphatrici* præmissa, colligas, qui nullum pejus ac detestabilius *servitutum genus* esse credit, quam *servitum, quam vocat, domesticam, qua vir se sue submittit uxori.*

§. 6. Præfationem istam perlegens, nullam amplius in universo terrarum orbe probam piamque foeminam suspexisse, credideris. Tam egregie enim hunc sexum depingere novit Vincentius, quæ tamen convitia hic nec referre, nec refutare libet. Id saltem moneo, foeminarum malitiam, quam ille tantopere exaggerat, neque universalem esse, neque, si esset, per polygamiam, quam idem suadet, abolitum iri, ideoque ob illud, quod virorum plurimi cum multis foeminis commune habent contagium, morum scilicet pravitatem, non esse fugiendam arctiorem cum uxore societatem. Nam, ut e diverticulo in viam redeam, non aliter hominem

B

jure

jure naturali obligari ad generis sui propagationem, quam si conjugalis thori limitibus veneris exercitium includatur, excluso omni alio inanis ac vagæ libidinis usu, qui finem istum vel plane negligit, vel non rite observat, probe docent Dn. Pufend. d. l. §. 45. & de O, H, C, l. 2. c. 2. §. 2. ibique Dn. Præses *Observ. 474.*

§. 7. Nec huic asserto obest, quod libidinis restinctio etiam pro fine matrimonii, communi Dd. consensu habeatur, v. Dn. Thomas 7. J. D. l. 3. c. 2. §. 62. 71. nam est illa quidem aliquis conjugii finis, sed secundarius solum, non primarius, hinc *generationem sobolis simul extinguere libidinem, non vice versa, hujus extinctionem semper generare*, Idem d. l. §. 73. optime admonuit, qui porro rectissime concludit, §. 138. *eam conjunctionem, quæ non sit propagandæ sobolis gratia, pro societate conjugali non esse habendam*, unde sequi arbitramur, eam esse evitandam conjunctionem, nec facile probandam, licet hierologia aliaque matrimonii solennia accefferint.

§. 8. In eo igitur, pace Illustris Viri, ab illo dissentire liceat, quod d. l. §. 144. *seqq. eas libidines, quæ scilicet propagationem sobolis pro fine non habent, in univ. sum jure naturali non esse prohibitas*, arbitratur. Quamvis enim homines, si soli extinctioni libidinis vacarent, contra illud præceptum: matrimonium esse ineundum, non statim peccarent, dum illud ipsum desiderium restinguendæ libidinis eos ad contrahendum conjugium incitare posset, ipsique fortasse præterintentionem liberos procrearent; in eo tamen quam maximum, mea quidem sententia, committeretur peccatum, quod homines procreationem sobolis, quam primarium conjugii finem esse, Dn. Thomæ ipse fatetur, hoc pacto negligenter, & liberos, quos ex ejusmodi libidine forte fortuna susciperent, non rite, ut lex divina præcipit, amarent,

id

id quod in vulgaribus scortis, si hæc infantem forte pariant, accidere, experientia testatur. Unde enim tot puerorum expositiones? unde tot infanticidia? nisi quod homines, vagæ libidini dediti, furtivi amoris pignora detestentur, eaque tanquam malefici sui indicia, in vivis diutius esse nolint.

§. 9. Hinc nec concederem, præceptum illud de procreandis liberis ex sola humanitate esse deducendum, v. d. l. §. 53. & 147. nam inventa a Deo conservatio generis humani, quæ sit per procreationem sobolis, propriam satisque arctam producit obligationem, quæ vitæ socialis quoque est fundamentum. Et in hac opinione magis confirmor, cum Dn. Thomasius in den Grund- & Lehren des Natur- und Völkers Rechts 1.3. c.2. §. 9. suam, quam in J. J. D. dd. §§. proposuerat, sententiam mutasse deprehendam, Quare etiam verendum non puto, ne tranquillitas humani generis detrimentum capiat, si nihil aliud homines agerent, quam ut genus suum propagarent, v. J. J. D. d. c. §. 150. ad hoc unicum enim se non esse creatos, ipsi, si sanæ rationis ductum sequantur, intelligunt, & si quilibet sibi suæque familiæ de victu acquirendo prospiciat, nimii amoris stimuli cessabunt juxta tritum illud: *Otia si tollas, periere Cupidinis arcus.*

§. 10. Instantiæ autem, quæ ad asserendam aliqualem libidinis, sine procreatione sobolis, explendæ licentiam, §. 13. seqq. adducuntur, & ab aliis quoque proferri solent, me a mea sententia non dimovent: quamvis enim illa responsio, quod allegata exempla ad Venerem non pertineant, nec mihi sufficiens videatur, alia tamen, ni fallor, superest. Est nimirum inter usum membrorum, ad generandum creatorum, & reliquorum, quæ Creator O. M. homini donavit, hæc differentia, quod illa ad generationem, creata intelligantur; hæc vero ad reliquos actus, qui ad

conservationem hominis requiruntur, formata deprehendantur, ita ut hominum prudentiæ relinquatur, num quis v. gr. per linguam, an per manum animi sui sensa aliis communicare velit. In illis autem hominis arbitrium tam liberum non esse, ex intento & sæpius memorato conjugii sine liquet, ut taceam, pudori & dignitati humanæ non omnem vim hic auferendam esse, siquidem illum imprimis non solaniti consuetudine, sed fundamentis quoque non plane contemnendis suffulciri, duabus potissimum rationibus adstruxit Dn. Pufendorf. *d. J. N. G. l. 6. c. 1. §. 1.*

§. 11. Sed quid Excellentissimo Dn. Thomasio in neganda libidinis licentia ulterius obstrepere audeo? siquidem posteriores Ejus cogitationes, quas in *Grund-Lehrent des N. u. B. R. l. 3. c. 2. §. 19. seqq.* exposuit, ea, quæ in *J. J. D. l. 3. c. 2. §. 139. seqq.* de moralitate libidinis fuerunt proposita, penitus mutanda esse jubent. Attamen Ille veniam mihi dabit, si causam pristinæ opinionis, quam *d. tr. der Grund-L.* allegat, & quam hanc fuisse ait, quod in priori *tr. J. J. D.* justum ab honesto & decoro non separaverit, pro liquida & sufficiente non agnoscam. Nondum enim admittere possum, quod libidinis exempla, excepto adultério, quo fides conjugalis violatur, & hoc pacto contra regulas justitiæ peccari assertitur, solum regulis honesti & decori ad-versa esse arbitretur.

§. 12. Fateor equidem, violari his vitiiis decorum atque honestatem naturalem; illud ipsum tamen justitiæ violationem non excludit, sed, cum lege naturali omnem usum Veneris, qui præter & contra finem a Deo intentum adhibetur, prohiberi certum sit, sequitur, quod illius species: sodomia, fornicatio, stuprum, omnisque turpis ac inutulis membrorum genitalium usus regulis justitiæ quoque repugnet.

pugnet. Porro exinde fluit, adulterium non ea sola ratione, quod fidem & pacta violet, contra justitiæ normam impingere, sed & ideo, quod lex naturalis, pacta illa conubilia antecedens, eaque iniri jubens, non minus vetet alieni thori consensum, quam reliqua vagæ ac solutæ libidinis genera.

¶ §. 13. Cum itaque hæcenus pro virili demonstraverim, per legem naturalem non licere homini, per vagos ac lege solutos concubitus, genus suum propagare, sed utique tum Creatoris intentioni, tum ipsius hominis dignitati convenire, ut ex pudica conjuge, quam in arctissimam connubii recepit societatem, dulcissima suscipiat thalami pignora, ulterius jam videndum est, quibusnam pactis contractus matrimonialis muniendus sit. Grotius de J. B. P. l. 2. c. 5. §. 8. 9. existimat, naturam nihil aliud videri requirere, ut conjugium subsistat, quam ut præter illam conjugum cohabitationem, quam homo cum brutis communem habet, fides accedat, quæ se femina mari obstringit. Marem autem pluribus conjugii foeminis, lege naturali non prohiberi, ulterius censet, suamque sententiam exemplis sanctorum virorum ex S. literis defumtis corroborat, quæ postea excutere licebit.

¶ §. 14. Eandem fere sententiam fovisse, fugitivo oculo eum insipientibus videri potest Dn. Pufendorf. dum in tr. de O. H. C. l. 2. c. 2. §. 4. inter pacta conjugalìa primo loco refert, quod, quia vir propriam sobolem querat, feminam ipsi fidem dare oporteat de corporis sui usura ipsi soli concedenda, idque feminam vicissim a marito stipulari solere putat. Sed ulterius Eius mentem rimantibus facile apparet, verba illa non nimium esse captanda, nec eum per rō solere solum ad consuetudines gentium respexisse, sed potius naturalem legem, quæ per probas consuetudines corroboratur, præsupposuisse,

id quod clarius intelligitur ex *sequenti* §. 5. & *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 10.*

§. 15. Alia fuit sententia Dn. Thomasi *J. J. D. l. 3. c. 2. §. 100.* quando laudatam promissionem, quam viro foeminam praestare debere cum Pufendorffio censuimus, *mero jure naturali ad essentiam conjugalis pacti non requiri*, arbitratur. Et quamvis in *Grund L. des N. und B. N. l. 3. c. 2. §. 14.* illam assertionem per regulas decori & honesti cadere ipse fateatur, illud tamen, pace summi Viri, Ei iterum concedere nequeo, quod dictam sententiam adhuc stare posse puter, si legem naturalem ex meris regulis justitiae, & sobolis procreatione, aestimare velis.

§. 16. Namque si praeter intentionem divinam sapius memoratam, quam summus Creator habuit, cum hominem generandi capacem crearet, socialem & rationalem ejus naturam simul perpendas, magis probabilis utique mihi videtur assertio, quam Dn. Praeses *Obs. Pufend. 473.* inculcat; *Homines nimirum genus suum propagare debent eo modo, qui est natura propagantium sociali convenit, & homines natos ad religiositatem, philantiam temperatam & socialitatem quam optime disponit.*

§. 17. Et quamdiu hoc fundamentum inconcussum manet, non solum omnia ante dicta firmo talo stabunt, sed & illud ipsum futurae tractationis erit principium, ex quo varias conclusiones deducere pro virili conabor. Cumque in proluxa materia matrimoniali, in quantum illa quidem ad naturale jus pertinet, praecipua & a quamplurimis Viris eruditissimis in diversam partem disceptatae quaestiones sint: an polygamia, incestus & divortium, mero jure naturali, sine accedente pacto vel lege positiva, prohibita censeri debeant? eas ulterius discutere Bene cum Deo mihi proposui, non dubitans,

bitans, ab eruditis illis Viris, qui vexatissimam hanc materiam tractarunt, spicilegium quoddam, in quo qualescunque ingenii vires exercere liceat, mihi esse relictum. Tu interim L. B. meos conatus in bonam partem interpreteris, & si qua in re hallucinatus fuero, hominem, qui humani a se nihil alienum putat, me esse memineris, adeoque ut errata, si qua irrepperint, juvenili ætati, in qua ista scribo, attribuas ac pro tua sinceritate condones, est, quod obnixè rogo.

CAPUT I.

De

Polygamia Jure naturali prohibita.

SUMMARIÀ.

Polygamia definitur & dividitur §. 1. in definitione non est faciendamentio moralitatis §. 2. divisio explicatur §. 3. polyandria legi nature repugnat §. 4. id quod probatur rationibus §. 5. 6. in primis polyandria socialitatem §. 7. & liberorum educationem impedit §. 8. contraria sententia refellitur §. 9. polygynia multis gentibus, ac in primis Ebrais usitata fuit §. 10. 11. cujus prohibitio a nonnullis divina legi positive tribuitur §. 12. id quod ab aliis in dubium vocatur §. 13. hinc polygynia legi nature adversa censetur §. 14. cujus prima ratio traditur §. 15. altera §. 16. tertia §. 17. quarta §. 18. cui non obest exemplum Patriarcharum πολυγαμῶν §. 19. quorum polygamia ab initio statim legis prohibitioni non subsuit §. 20. nec in specie polygamia Abrahami §. 21. nec Davidis ad consequentiam trahenda est §. 22. quinta prohibitionis ratio traditur §. 23. cui non obest imperium maritale §. 24. quod non est monarchicum §. 15. nec obstat obedientia mulieris, marito debita §. 26. sexta ratio redditur §. 27. Mejeri rationes excutiuntur §. 28. cujus ratio, a dignitate mulieris, & naturali

turali honestate desumpta, probatur §. 29. & aliaratio, ab incommodo deprompta, additur §. 30. que rationes omnes sunt conjungende §. 31. Grotii & Struvii sententia refutatur §. 32. 33. Thomasi asserta paululum excutiuntur §. 34. 35. 36. ad probandam polygamiam a Theophilo male allegatur dictum Jerem. 48. v. 10. §. 37. cui non consentit Lutherus, sicut quidem Vincentius putavit §. 38. cujus argumentum, a sanctitate Dei desumptum, refellitur §. 39. neque a brutis neque a costa firmum hic dicitur argumentum §. 40. Theophilus quaedam Scripturæ S. dicta contorte explicavit §. 41. idem fecit Arcuarius §. 42. ex Lev. 18. & 20. Gen. 38. v. 8. seqq. nihil pro polygamia facit. §. 43. polygamus utique fidem conjugalem frangit §. 44. ex lege Zelotypias pro polygamia nihil sequitur. §. 45. nec ex Deuter. 21. v. 15. seqq. §. 46. nec ex novo testamento. §. 47. ratio Theophili, quod ob abusum non sit tollenda polygamia, refutatur §. 48. cujus conclusio operis vellicatur §. 49. polygamiam nunquam esse præceptam, contra Arcuarium probatur §. 50. 51. nec ejus licentia ex institutione matrimonii probari potest §. 52. ab amore parentali ad conjugalem non recte inferitur §. 53. verus sensus verbi *ἡλικονοῦσα* indicatur §. 54. prima polygamia prohibitio ex rationibus papalibus non videtur orta §. 55. & inutilis est questio de utilitate polygamie §. 56.

§. 1.

Polygamia est conjugium unius viri cum pluribus foeminis, vel, vice versa; unius foeminae cum pluribus viris. Dividitur vero in polyandrian & polygynian.

§. 2. In definitione vero de polygamia moralitate lubens nihil posui, non immemor, vitium inesse illi ratiocinationi, que in principio cujusdam doctrinae illud secure supponit, de quo vel maxime adhuc est controversia. Hinc non sine animadversione dimittere possum Auctorem polygamia

tri-

triumphatricis, qui thesi. polygamiam simultaneam virilem, seu polygyniam, per consensum (non scortatorum, non adulterinum sed) connubialem unius mariti cum pluribus uxoribus, definivit, eamque jure divino & civili non contrariari, existimavit. De illo enim adhuc sub Judice lis est, an polygamia (sive virilis, sive muliebris,) jure naturali pro legitimo connubio habenda sit, quam vis conjugii vel connubii vox in latiori sensu indifferens sit, quo pacto eam in definitione adhibui:

§. 3. Caterum ex mente omnium, quos sciam, scriptorum rerum moralium polygamiam §. 1. divisi in *polyandrian* seu polygamiam muliebrem, qua una foemina cum pluribus maritis conjugium celebrat, & *polygynian* seu polygamiam virilem, quæ est conjugium unius mariti cum pluribus uxoribus. conf. Dn. Pufend. *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 15.*

§. 4. Ad moralitatem polygamix ut deveniamus, in ejus determinatione discrimen illud, quod §. *preced.* indicavi, servare libet, quo eo commodius diversas autorum sententias afferre, & sine veritatis præjudicio de iis judicare queam. Polyandrian seu polygamiam muliebrem cum Illustri Pufendorffio de *O. H. C. l. 2. c. 1. §. 5. legi naturali manifeste repugnare*, arbitror, quæ sententia ab Ipso rationibus corroboratur in *J. N. G. d. §. 15. in med.* & a Dn. Præside approbatur *Obs. Pufend. 485. n. 2.*

§. 5. Præter ea enim, quæ Celeberrimi Illi Viri rectissime asserunt, quod scilicet in tam varia variorum corporum conjunctione, incerta soboles generetur, nullus istius confusiois finis legitimus allegari possit, & propagatio impediatur, illud etiam ex physica contemplatione utriusque sexus liquido apparet, virilem naturam a Deo ita creatam esse, ut, si fas esset, de quo postea videbimus, unum ejus individuum imprægnandis multarum foeminarum corporibus sufficeret; foemineam vero naturam ita comparatam esse, ut, si mulier

ex unius viri conjunctione semel conceperit, illa, aliquot mensium intervallis, ad obtinendum primarium conjugii finem inepta sit, adeoque reliqui, quo: fœmina instituit, concubitus ad solam libidinis restrictionem pertineant.

§. 6. Jam vero in *proœmii* §. 7. probasse me puto, restrictionem libidinis esse solum secundarium matrimonii finem, quo etiam collineant, quæ Dn. Præses in *Obs. Pufend.* 474. proponit: *voluptatem Veneri additam, incitamenti vel præmii rationem habere, quo homines ad molestant generis sui propagationem eo magis permoveantur, adeoque voluptatem illam seorsum sine scopo principali vel obtinendo vel obtento expetere nefas esse.* Quod effatum si mulieri, pluribus viris junctæ, applicetur, eam aut intendere propagationem sobolis, aut non intendere, dicendum erit. Si prius est, ad illud obtinendum, unius viri sufficit opera, reliquorum autem concubitus illegitimus, primarii finis expers, adeoque naturali lege prohibitus censeri debet. Sin autem, mulierem illam nullam plane sobolem quarere, dicas, tum eo magis, eam in legem N. peccare, dicendum est, siquidem congressus ejus mera erit libido, quam sine fine primario expetere nefas esse diximus.

§. 7. Ad hæc accedit, quod, si mulier ejusmodi πολύγαμος pro viris monstra ad Iados & Garamantas releganda (quale elogium Vincentius in *prefatione ad polygam. triumph.* fœminis nimis generaliter tribuit, nec ego quibusdam viris hoc invidendum autumo,) in matrimonium receperit, ejus conjugium, non pacatus & socialis, sed maxime turbidus, amoremque conjugalem infestans atque impediens status, sit futurum. Facile enim contingere potest, ut fœmina unum virorum tenerrimo prosequatur affectu, hoc si reliqui intelligant, gravis inter ipsos orietur Zelotypia, vel, si mulier ab uno maritum male fuerit habita, tum cæterorum auxilium contra il-

lum

lum poscet, quo facto, loco pacis bellum, loco amicitiae ferale odium, & loco mutui amoris mutuae futurae sunt insidiae, quibus unus alterum e medio tollere, vel minimum uxoris amorem in alterius praedudicium sibi conciliare ac conservare studebit.

§. 8. Et quid in polyandria de liberorum educatione fiet? si multis illis viris, in una unius foeminae societate conjunctis, bene inter se conveniet, res hac in parte non male quidem se habebit, & unus in alterius liberis, modo in tanta confusione de eorum parente certe constare queat, educandis operam non inutilem fortassis praestabit; sed ubi in hac hominum corruptione tanta illorum unius uxoris maritorum speranda est concordia? Profecto tantum abest, ut unus alterius liberis probe educari curaturus sit, ut potius eos contra parentes incitaturus sit, si vel minima inter illos intercedat discordia. Quo adeo rerum statu, soli foeminae onus educandi incumbet, quae, si cuidam ex maritis non adeo faveat, ejus liberos veros vel putativos paterni odii participes reddet, & quicquid contra eorum parentem machinabitur, illo etiam filios impertietur.

§. 9. Quis autem hunc vivendi liberosque generandi morem regulis socialitatis convenire, bonis evincet rationibus? Responder quidem Dn. Thomafius in *Grund. L. des N. u. D. R. l. 3. c. 2. §. 14.* si jus naturale juxta solas justitiae regulas consideres, hic generandi modus non adeo erit improbandus, quamvis ille cum regulis honesti & decori non conveniat. Sed quid mihi de hac sententia videatur, jam supra proae. §. 15. dictum est, & ex haecenus propositis magis elucet.

§. 10. Atque ex iisdem principiis, quibus polyandrian haecenus negavi, polygynia quoque neganda erit. Ne me plurimarum gentium terret consuetudo, quibus olim & nunc, unum virum plures ducere uxores, usitatum fuisse refert Illustris Pufendorfius *J.N.G. l. 6. c. 1. §. 16.* Et Seldenus *l. x.*

Ebr. l. 1. c. 8. pag. 41. memorat, Regi Judæorum, ex receptis Magistrorum sententiis, *octodecim* uxores ducere licuisse, quamvis alii eidem plures concesserint, modo cor ejus non averterent, idque exemplo *Reboboami*, Salomonis filii, corroborat, *cui octodecim fuerunt uxores & sexaginta concubine*, quem numerum a parente ejus ad millenarium auctum fuisse, ex *1. Reg. 11. v. 3.* constat. Et *sequenti capite p. 44.* idem Seldenus docet, ex aliorum Magistrorum doctrina, Judæis permisum fuisse vel centum uxores ducere, modo habuerint, unde eas alerent.

§. 11. Ne tamen magna nimis fœminarum caterva viro creet incommoda domestica, a sapientibus Judæorum Magistris suatum esse, refert Seldenus *d. l. ne quis præter Regem, quaternarium uxorum numerum excederet*, quem etiam ab Asiaticis & Africanis populis observatum, inque Mehumedis Alcorano memoratum esse, Idem docet *d. l. pag. 45.* Hinc etiam e *S. legis interpretatione nullum præstitui uxorum numerum, receptissimam esse sententiam*, concludit *p. 48.* Et hunc polygamie usum apud Ebræos usq; ad tempora Imperatorum Theodosii, Arcadii & Honorii durasse, qui illum *l. 7. C. de Jud. & cælic.* prohibuerint, cum polygamia vicennio circiter ante, ipsis adhuc licita fuisset, idem Seldenus ulterius memorat *pag. 50. add. Meyeri uxor Christi, diff. 1. Sect. 2. c. 4. §. 1.*

§. 12. Et quamvis Grotius *de J. B. P. l. 2. c. 5. §. 9.* ante Evangelii propagationem, divinam legem ad matrimonii perfectionem præter fidem nihil amplius requirere putet, & inde conclusiones, *proæm. §. 13.* jam notatas, deducat; ab aliis tamen polygyniæ prohibitionem legi divinæ, Sacro V. T. Codice contentæ, tribui video, inter quos est Meyerus in *ux. Christi.* ubi, postquam *diff. 1. Sect. 1. c. 1.* hominum obligationem ad genus suum propagandum ex *Gen. 1. v. 28.* deduxerat, *sequenti cap. 2.* divinum illud mandatum, quo crescere & multiplicari

plicari jubentur, non ita absolute accipiendum esse monet, quasi Deus humano arbitrio reliquerit, quomodo homo dictam obligationem explere vellet; sed, dum Creator O. M. primo mortalium unam saltem adduxerit uxorem, illum hoc ipso, humano generi legem de una ducenda tulisse, existimat, quæ omnia eorumque probationem, *d. c. 2. relatam*, auctori defendenda relinquo.

§. 13. Ejusdem fere sententiæ quondam fuit Dn. Thomasius 7. 7. *D. l. 3. c. 3.* quam tamen postea mutavit, dum in *Grundi* §. *der N. u. B. R. l. 3. c. 3.* expressis verbis præjudicium, a nemine hactenus probatum vocat illam opinionem, quæ Deum legibus positivis munivisse matrimonia censet. Atque hic diversas de lege divina positiva universali cernere licet sententias: nam quamvis plures eruditi viri ejus existentiam asseruerint, alii tamen eam in dubium vocare hodie solent, cujus controversiæ arbitrium uti mihi non sumo, ita operæ pretium erit tentasse, num prohibitionem polygamie virilis ad naturalem legem referre liceat?

§. 14. Atque hujus rei probationem exordians, cum Illustri Pufendorffio de *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 19.* & de *O. H. C. l. 2. c. 2. §. 5.* statuo: *Optimum & maxime detorum, simulq; ad quietem domesticam accommodatissimum esse unum una vivere contentum*, nec in eo subsisto, sed idem quoque jure naturali præcipi arbitror. Ad quam thesin probandam, vestigiis Dn. Præsidis insistere, Ejusque rationes, quas *Obs. Pufend. 488.* protulit, magis deducere & Illustrare juvabit.

§. 15. *Prima est, quod hic æque, ac in polyandria, v. §. 3. h. c. nullus legitimus scopus allegari possit.* Quanquam enim, sicut ostendi, homines ad genus suum procreandum obligati sint, hæc tamen obligatio commodius, vel minimum æque commode, ac in polygamia, impleri potest. Cum enim Deus ab initio duos saltem creaverit homines, (quod etiam

etiam gentilibus innotuisse, ex Cartesio refert Meyerus *Ux. Christ. diff. 1. sect. 2. c. 2. §. 2. in fine*, certe ex revelatione illud hic supponere, nihil vetat, ex iisque univrsum genus humanum, tot myriadibus hodie constans, prognatum sit, quidni hodie in tanta hominum copia, eorum genus per solitari-um conjugium inter duos conservari ac propagari possit?

§. 16. Accedit altera ratio, quod scilicet tot foeminarum consortium *repugnet indoli tam arctae conjunctionis, quae est conjugalis*. Videmus quotidie, amicitiam plurium hominum tamdiu consistere non posse, quam si illa ad amicorum paucitatem redacta fuerit: quot enim sunt homines, ut vulgare habet proverbium, tot sunt sententiae, & in magna sociorum caterva, inimicitiae atque simultates prius oriri possunt, quam in arcta duorum amicorum societate, quos facilius eo redigere licet, ut sint *μία ψυχή ἐν δύο σώμασι*, quam si plures diversorum studiorum homines tam arcte consociare velis. Possunt equidem etiam in duobus amicis discordiae oriri; sed eas faciliori negotio composueris, quam si universa cohors a se invicem dissidere coeperit, Et quo minus haec etiam ita se habeant in conjugum societate, non idoneam video disparitatis rationem, & consentientem deprehendo Meyerum *d. diff. 1. sect. 2. c. 2. §. 11.* qui hanc rationem insigniter illustrat §. 14. exemplo Jacobi, Rahelem praeter Lea, *Gen. 29. v. 18. seqq.* & Elkanæ, Hannam, praeter Peninna *1. Sam. 1. v. 5.* (ex additamento 70. Interpretum) impensius amantium, unde recte concluditur, unius viri amorem inter plures uxores non adeo accurate dividi posse, quo minus una praeter altera carior sit, unde non possunt non rixae & Zelotypia oriri.

§. 17. Et magis adhuc *tertia* stringit ratio, quod unius viri cum pluribus foeminis conjugium *ob solam libidinem suscipiatur*, Fateor equidem, & supra quoque dixi, virum, si solam physicam ejus constitutionem contempleris, aptum esse

se

se ad multarum foeminarum concubitus; sed moralem hujus actus possibilitatem (uti loquuntur) non admitto: non enim actiones humanae ex solo hominis habitu physico aestimandae sunt, sed, ut ratio consulatur, necesse est. Quod si instinctum, quem homo penes se sentit, urgere velis, respondeo, illum utique bonum esse, modo homo eum rationi imperare non patiat, sed hujus imperio subjiciat, id quod de omni appetitu Cicero passim in libris *de officiis* optime monuit. Ad haec, voluptatem ex concubitu percipere licere, modo primarius scopus obtentus sit, utrique sexui concessi §. 6. b. quare non apparet, cur vir multarum foeminarum conjunctionem bonis rationibus appetere velit, cum utrumque, eumque legitimum, matrimonii finem cum una conjugii consequi possit. Atque hic iterum nobis adstipulatur Meyerus *d. l. §. 19.*

§. 18. Hinc in quarta ratione rectissime asseritur, polygamiam istam a gentibus, voluptati ac pravis moribus deditis, habere originem. Hoc enim exempla, ab adversariis stabilenda contrariae sententiae adducta, maxime confirmant. Sunt Ebraei, aliique populi Orientales & Asiatici, quorum regiones, calido climate, & amoenissimis ac ad libidinem nimum quantum instigantibus fructibus donatae, istum multas uxores ducendi morem incolis suis suaserunt. Nec obstat, quod quam plurima exempla ex S. Codice V. T. in contrariam partem adducuntur, illa enim num factum, an jus indicent? non satis liquet, nec erravero, si in S. Codice multa facta recenseri dicam, quae sine episcopi Spiritus S. non ad imitationem, sed abominationem nobis proposita, legi divinae naturali repugnant: hoc enim inter alia evincunt exempla 2. *Sam. 2. v. 23. cap. 3. v. 27. cap. 15. 1. Reg. 18. cap. 13. v. 28. seqq.*

§. 19. Sed concedam, viros quosdam polygamos, sanctos atque pios fuisse, verum etiam & legitimum conjugii finem

nem

nem intendisse, id quod exempla Patriarcharum intuens, negare nequit, eos tamen hac in parte ad imitationem nobis fu-
 ille propositos, non concedo, siquidem illud potius, in piis il-
 lis Patribus ex singulari quodam Spiritu, quo futurum esse
 Messiam, eumque ex sua posteritate nasciturum sciebant, ad
 accelerandum ejus adventum, factum esse, in reliqua vero
 plebe ex divina conniventia, qua Deus corruptis suæ gentis
 moribus nonnunquam pepercit, ortum esse autumo.

§. 20. Theophilus quidem Aletheus, dum in *polygam.*
triumph. thesi 49. Illos refutat, qui *Patriarchas ex ignorantia*
peccasse asserunt, cum divina dispensatione, Dei quoque per-
 missionem & conniventiam rejicit *thesi 50.* Sed quemad-
 modum quoad priorem thesin cum illo consentio, & Patriar-
 chis per polygamiam non peccasse censeo, cum illud ex sin-
 gulari ac sancto proposito factum esse, §. *præc.* dixerim, ita nec
 dispensationem hic admitto, quoniam non ignoro, legem
 naturalem, ex qua polygamia prohibitionem hactenus dedu-
 xi, tam immutabilem esse, ut Deus ipse contra illam dispen-
 sare nequeat; quoad conniventiam vero a Teophilo dissen-
 tio, eamque intuitu plerorumque Judæorum asserendam esse
 existimo. Dubium vero, quod ex concessis circa Patriarcha-
 rum polygamiam remanet, commodissime removeri posse
 puto, si legem naturalem ab initio statim ita formatam dica-
 mus, ut casus illi fuerint excepti, id quod exemplo jurium ne-
 cessitatis intelligi potest.

§. 21. A polygamia igitur Patriarcharum ad polygamia
 moralitatem in genere male concludi, ob rationis disparita-
 tem, ex hactenus dictis facile liquet. Hinc Theophilus haud
 probe argumentatus est *tb. 41* dum ab Abrahamo ad alios in-
 fert, &: *quodcumq; in Abrahamo non fuit peccatum, etiam nobis*
etale non esse, censet, quemadmodum non sequitur: si in casu
 necessitatis membrum, insanabili morbo correptum, abscin-
 dere

dere licet, ergo etiam sana membra abscindi licite possunt. Scio præterea, Abrahami fidem a Paulo nobis ad imitationem proponi; ejus vero polygamiam vel simile factum in S. Codice eadem ratione referri, non memini.

§. 22. Atque ex hætenus propositis facile amoveri potest exemplum Davidis, a Grotio aliisque objectum, cui Deus per Nathanem inter beneficia memorat, quod ei Saulis uxores in sinum ejus dederit, 2. Sam. 12. v. 8. Ex totius capituli contextu liquet, Davidem, postquam cum Bathseba adulterium commiserat, ejusque maritum occidi jusserat, per Prophetam a Deo ob hæc admitti increpatum esse. Ut itaque Propheta feralem, quam ipse David in virum, proximi sui ovem furatum, tulerat, sententiam ad Regem eo melius applicare posset, omnia illi objiciebat divina beneficia, in quibus non minimum erat, quod Deus Davidi hostem in manus tradiderat, ejusque uxores in conjugale consortium adsciscere *permiserat* pro more illius populi, cui David imperabat. Cum itaque Deus Davidi h. l. id etiam permiserit, quod ejus subditis ex divina, quam memoravi, conniventia facere licebat, quam plurimum abest, ut illud pro positiva libertate, jure divino concessa, haberi possit. Aliter hanc objectionem removet Meyerus *Ux. Christ. diff. 1. Sect. 4. c. 9.* ubi inter alia dicit §. 4. phrasin illam: *in sinum dare, vel in sinu esse, non semper conjugalem societatem, sed aliam etiam possessionem inferre, & §. 7.* putat, vocem, quæ in fonte habeatur, & quam vertunt: *in sinum tuum, commode explicari posse de imperio & potestate.* Quæ si admittas, nulla plane hic amplius suberit difficultas.

§. 23. Remotis hæc obstaculis, ad quintam rationem pergo, qua, *polygyniam contrariam esse æqualitati sexus,* asseritur. Nam si ullo in negotio homines naturaliter pro æqualibus habendi sunt, id quod prolixè inculcat Dn. Pufend. *J. N. G. l. 3. c. 2.*

D

&

& de O. H. C. l. i. c. 7. in contractu matrimoniali hanc æqualitatem maxime observari, æquitas suader. Nam si homines in arctissimam coire debent societatem, qualem conjugalem esse constat, & ubi omnis rixarum & discordiæ evitanda est occasio, illud sane non poterit commodius effici, quam si cuivis eorum æquale jus tribuatur, nec alter præ altero nimiam habeat prærogativam,

§. 24. Et quamvis marito, etiam ex lumine rationis, aliquale in uxorem tribuatur imperium, ob prærogativam sexus & prudentiæ præsumtionem, *conf. Dn. Præses Obs. Pufend. 483.* illud tamen eo usque minime extendendum est, ut in jure connubiali, stricte accepto, maritus tantam prærogativam sortiatur, ut illi plures uxores, huic vero non plures maritos habere liceat. Cumque hanc licentiam, foeminis jure naturali competere negaverim §. 4. *seqq. b.* eadem eodem jure maritis deneganda est. Et crassissima est philosophia, qua Aletheus *polygam. triumph. thesi 24.* uxorem in corpus mariti tale jus habere, ait, respectu debiti conjugalis, quale servus habet respectu salarii servilis in dominum. Et *tb. 31.* idem putat, *quemadmodum dominus plures servos, non autem servus plures dominos habere possit: ita maritum plures uxores, non vero uxorem plures posse habere maritos.* Sed mihi utriusque sexus indoli magis convenire videntur verba Dn. Præsidis *Obs. Pufend. 488. n. 5. non crediderim, ullam erectioris ingenii foeminam ea lege, qua illa non solum alias mulieres sibi æquales circa maritum suum videre, sed &, ex arguto $\mu\sigma\sigma\gamma\upsilon\nu\varsigma$ nostri ratiocinio, in servilem conditionem detrudi deberet, marito esse nupturam, si integra gaudeat libertate. add. Meyer. Ux. Christ. diff. 1. sect. 2. c. 2. §. 7.*

§. 25. Hinc operose refelli non meretur Athanasius *in not. ad d. tb. 31. pag. 182.* quando imperium, marito in uxorem competens, monarchicum esse dicit, neque enim illud ex dicto

dicto *Gen. 3. v. 16: erit ille dominus tuus*, probari potest, neque patria potestas, quam Athanasius imperio in uxorem comparat, ab ullo JCo pro monarchico imperio habetur, neque textus juris Romani, quos ille allegat, nempe *L. 5. §. ult. ff. ad L. Aquil. l. 3. §. 3. ff. ad Scum Silan. & Nov. 117. c. 14.* de ejusmodi imperio quicquam memorant, & si quid ex eorum argumentis extorquere velis, illius in materia juris naturalis nulla erit autoritas.

§. 26. Sic nimis quoque intenditur obedientia uxoris, marito debita, ab Arcuario in libello, vernacula lingua edito an, 1679. quem vocat *surze Betrachtung des Ehestandes/ Sect. 2. cap. 5. §. 9.* ubi maritus frustra comparatur cum Rege, qui postquam uni vasallo tutelam promisit, pluribus eandem promittere potest. Nec tanta inæqualitas est inter virum & uxorem, quin illi naturalis æquitatis dictamen: *quod tibi non vis fieri, alteri ne facias*, applicari, & cum maritus uxorem pluribus nubere viris nolit, eundem quoque a plurium uxorum matrimoniis abstinere debere, dici queat, quanquam aliud videatur Arcuario *d. sect. 2. c. 6. §. 2.* Nobiscum tamen consentit Meyerus *d. l. §. 6.*

§. 27. Accedit sexta ratio, quæ per polygynian æque ac polyandrian turbari socialitatem ceterosq; fines a Deo intentos, adstruit. Nam quæ §. 7. §. de incommodis polyandriæ diximus, eadem circa polygynian suo modo etiam locum inveniunt. Unde enim vir tam multos ex tot uxoribus susceptos liberos alere poterit? hinc probe monuit Dn. Pufend. *J.N.G. l. 6. c. 1. §. 19. quod per liberorum multitudinem nobiles familia ad egestatem, modica ad mendicitatem sint redigenda, ac nimia multitudine tenuis plebecula civitas opplenda, quæ ubi commode evacuari nequit, mole sua rempublicam sit pessundatura.* add. Meyer. *Ux. Christ. diff. 1. sect. 2. c. 2. §. 16.*

§. 28. His accedunt aliæ rationes, a Meyero *d. c. 2.* propositæ, quibus ille demonstrat, *natura principii convenire monogamiam, repugnare polygamiam*, quarum quidem nonnullæ, v. gr. quæ a prima matrimonii institutione *d. c. 2. §. 2.* ex præceptis decalogi §. 3. & a mysterio Pauli *Ephes. 5. v. 22. seqq.* desumuntur §. 17. rationi sibi relicta, incognitæ sunt, adeoque ad disciplinam juris naturalis non pertinent, quamvis institutio primæva ut actus ex principiiis naturalibus profluens spectari, & hoc sensu huc referri queat.

§. 29. Meliori jure huc retuleris argumentum, a mulieris dignitate depromptum *d. l. §. 10.* ubi recte probatur, conditionem ejus post lapsum (quem ex S. literis supponere nihil vetat) non tam dejectam esse, ut viro plus juris, quam illi, naturali ratione competere possit. Nec omnino displicet ratio, a dicto Ciceronis, qui *id solum bonum, quod honestum*, putavit, desumpta §. 18. postquam enim Meyerus: *honestum esse maximeq. decorum, unum una uxore vivere contentum*, ex prima conjugii institutione & ex aliorum moratorum gentilium vita ac dictis probavit, solam monogamiam, non polygamiam, bonam esse, hominemque decere concludit, illudque lectorum judicio amplius relinquit.

§. 30. Porro ille argumentatur §. 20. ab incommodo, quod ex polygamia provenire recte censet, dum *anima & corporis vires per uxorum multitudinem enervantur, pietas negligitur, omnia severiora studia, quibus vir incontinentia ineptus redditur, intermittuntur, ac membra justitiæ & sanctitati destinata, injustitiæ & impuritatis sunt instrumenta.* Tandem Idem ex concessis, dum polygamie patroni fatentur, monogamiam ex matrimonii generibus esse optimam & perfectissimam, hanc pro præcepta habendam esse infert §. 21.

§. 31. Et hæc fere sunt rationes, quas ad probandam
po-

polygamia prohibitionem, lege naturali fundatam, adducere & ulterius corroborare ac illustrare pro viribus conatus sum. Quarum singulae si ei, quod intendimus, probando non sufficere videantur, earum tamen conjunctio alicujus, ut speramus, erit roboris, cum in studium socialitatis, magno consensu hactenus admittatur, pleraque resolvantur. Jam restat, ut ex nostra hypothese, adversariorum sententias, quas nondum tetigi, quantum pro ingenii mei tenuitate potero, modeste ac sine veritatis praedjudicio refutare incipiam.

§. 32. In iis autem, qui polygamiam juri naturali non repugnare arbitrati sunt, praeter Grotium *de J. B. P. l. 2. c. 5. §. 9.* cui se opponit Meyerus *d. l. §. 22.* deprehenditur etiam Jctus celeberrimus, Georg. Adam. Struvius, qui in *Syntagm. Jur. Exerc. 23. thes. 52.* plurimum virorum cum una femina conjunctionem jure naturae illicitam quidem censet; illa vero polygamia, quae vir plures ducit uxores, ipsi non videtur contra jus naturae esse, nec contra jus divinum Veteris Testamenti. Sed quemadmodum aliis excutiendum relinquimus, num ea, quae de jure V. T. dicuntur, principiis receptis satis conveniant, ita rationes, pro naturali licentia allatae, adeo firmo talo stare mihi non videntur.

§. 33. *Virum plures uxores, ut unamquamque ex iis maritum aequali amore conjugali prosequi posse,* ille arbitratur; sed quam parum hoc fiat, vel ex solo Jacobi exemplo *supra §. 16.* relato, apparet, praeterea ab amoris aequalitate ad licentiam polygamiae non recte inferitur, cum alia sint, quae huic obstant. Infirmius adhuc est alterum argumentum, quod vir pluribus uxoribus fecundandis liberisque alendis sufficiat. Quemadmodum enim hoc ultimum saepe prorsus negandum est: ita illud physice quidem, sed non moraliter possibile dixi §. 17. cum de hoc ex sine Creatoris judicium sit ferendum,

hinc, dum Ipse longe tranquillior & commodior esse cohabitationem unius cum una, & intensiorem ibi ac perfectiorem amorem conjugalem asserit, merito concludere debuisset, hoc matrimonii genus jure naturali esse præceptum, & reliqua omnia prohibita.

§. 34. Dn. Thomasius, rejecta sententia, quæ polygamix prohibitionem ex lege divina revelata deducit, melius & longe decentius esse putat, pro occidentalium hominum more, unum una contentum; polygamiam tamen non prorsus pro inhonesta & illicita habendam esse. v. Grund L. des N. und B. X. l. 3. c. 2. §. 14. Sed in hoc ultimo, pace Illius, cum eo consentire nequeo, siquidem exempla Ebræorum, ad quæ Ille provocat, factum, non jus indicare, aut in iis speciale quid aliisque non imitandum occurrere, admonui §. 18. seqq. b.

§. 35. Hinc nec mihi placet doctrina J. J. D. l. 3. c. 2. §. 213. quam Idem d. l. der Grund L. adhuc approbat, ubi, instituta monogamix cum polygamia comparatione, dicitur, illam medio quasi loco, inter utramque polygamiam positam esse, a ratione censeri, & se habere ad præceptum, ut v. gr. numerum quinarium ad septenarium, polygamiam virilem ut senarium, & muliebrem ut binarium. Atque hoc pacto polygamix muliebri ultimus licentiæ gradus, monogamix paulo superior medio, & polygamix virili summus licentiæ ac proximus præcepto gradus tribuitur.

§. 36. Sed uti Similia non probant, sed rem, si suis illa rationibus probata sit, saltem illustrent: ita tantum abest, ut polyandriæ aliqualem, & polygyniæ summum licentiæ & proximum præcepto gradum concedam, ut potius utramque pro crimine, jure naturali prohibito, habeam, id quod hætenus satis probatum esse puto, unde etiam patet, monogamix non medium licentiæ gradum esse tribuendum; sed illam jure naturali præceptam intelligi.

§. 37. Ut autem ex Theophili Alethei *polygamia triumphatrice* unam atque alteram thesin, quæ alicujus valoris esse videtur, paucis adhuc excutiam, a *secunda* initium facio, in qua autor probare conatur, polygamiam *juri nature & gentium nullo modo esse contrariam, sed potius convenientissimam*. Verum asserti hujus ratio, a physica viri capacitate desumpta, sæpius jam refutata est, & dictum *Jerem. 48. v. 10. Maledictus est, qui negligenter facit opus Dei, male huc trahitur, quod etiam admonuit Meyerus Ux. Christ. diff. 1. sect. 2. c. 3. §. 3. seqq.*

§. 38. Quæ Commentator *ad d. tb. 2. p. 26.* pro defendendo Theophilo adducit, levia sunt, nisi quis forte exhorrescat, quod ille B. Lutherum tanquam consentientem adduxerit, qui *in aureo tractatu* (sunt verba Commentatoris) *de digamia Episcoporum §. 49. digamiam esse opus Dei* dixerit. Sed salva res est! loqui enim Lutherum de digamia successiva, non simultanea, ex *d. tr. §. 54. 137. usq. ad fin.* luculenter apparet.

§. 39. Idem Commentator *ad thes. 15. p. 95.* a sanctitate Dei, qui castos vult esse conjuges, probare conatur, quod *in monogamia voluptatis ergo & scortatorio animo cum uxore gravida res habeatur, ideoz. potius abundans semen in vas vacuum ad propagationem generis humani, a Deo serio imperatam ingerendum sit.* Sed cum libido habeat rationem præmii vel incitamenti inter conjuges, ei soli etiam, obtento fine primario, illi recte vacant, & ratio pro polygamia adducta alicujus momenti esset, nisi de hujus illegalitate aliunde constaret.

§. 40. Argumentum, quod Theophilus, ad probandam polygamiam licentiam, a brutis animantibus, cum pluribus sui generis foemellis se commiscens, desumpsit *tb. 16. & 59.* nimis fragile est, siquidem bruta, ratione humana destituta, moralitatis sunt incapacia, & ab eorum actionibus ad
hu,

humanas male inferitur, Eadem fragilitate laborant *theses* 17. & 18. probabilius enim ex facto Dei, quo is ex *costa*, quarum plures sunt in corpore humano, *fœminam* efformavit, colligitur monogamiæ præceptum, quam polygamiæ licentia, Et ab utilitate, quam plures *costæ* humano corpore præstant, ad *fœminarum* multarum utile consortium rudi *Minerva* concluditur, quemadmodum ex verbis *Gen. 1. v. 28. Crescite, & multiplicamini, & replete terram*, obligatio ad procreationem sobolis, non vero modus procreandi intelligitur, quod probe monet Meyer. *Ux. Christi. diff. 1. sect. 1. c. 3.* Hinc per repetitionem illius mandati, post diluvium *Gen. 9. v. 1.* factam, polygamia itidem confirmata censeri nequit, quod videtur *Theophilo thesi 36.*

§. 41. Scripturæ S. phrasæ: *adhærebit uxori suæ, erunt duo, (non 3. non 4. 5. 6.) in carne una*, *Theophilus thesi 27. 28.* ita explicat, quod *Singularis non semper involvat unitatem exclusivam, & numeralia, duo, tres, aliæque non semper exclusivæ sumantur in Scriptura*, qualem contortam explicationem etiam dictis Pauli *1. Cor. 7. v. 2. & 1. Tim. 3. v. 2.* applicat *ib. 86. 87.* Verum allatæ instantiæ nihil probant, Nam, quod in præcepto: *diliges proximum tuum*, nulla exclusio contineatur, id non a *Singularis Numeri* natura vel ratione, quod noster sibi persuadet, sed a vocis *proximi* universalitate dependet. Et quando v. gr. *David* ait *Pf. 27. v. 4. unum peto a Domino*, pro hac vice utique reliquas petitiones excludit & omittit, quamvis alio tempore eas proferat. Et sic in cæteris, quæ *ibi a Theophilo* allegantur. *Paulus* vero polygamiæ, dictis locis exclusam, alibi nunquam adstruit, atque ista explicatio eo magis admittenda, si, prout par est, ista S. Codicis decreta ad jus naturale referamus.

§. 42. Alia ratione dictum *1. Tim. 3. v. 2.* a polygamiæ prohibitionem amovere conatur *Arcuarius Sect. 3. cap. 8. §. 2. dum*

dum polygynian Episcopo ideo vetari putat, *ut ille ecclesie Dei eo melius praeesse possit*, cumque hanc rationem ad solos Ecclesiae Ministros pertinere putet, hinc polygamiam in genere non prohiberi, concludit §. 3. Sed vix est, ut hæc ratio pro universali, & quam Apostolus in tota prohibitione respexerit, haberi possit, dum illa ad v. 4. solum pertinere videtur, quamvis Arcuario aliud placeat. Quamobrem optima ad dictum illud Paulinum est responsio, si dicamus, quod illud, velut conclusio, ex generali principio deducta, positive solum accipiendum sit; non autem ex eo a contrario sensu argumentari liceat, id quod in omnibus præceptis generalibus, ad certam personam applicatis, fieri solet & debet.

§. 43. Porro quemadmodum per divinam benedictionem Ismaëlis, quem Abrahamus ex ancilla susceperat, polygamia approbata cenferi nequit, quamvis id velit Aethius *th. 51.* ita nec ex eo, quod Deus *Lev. 18. & 20.* inter prohibitiones peccatorum carnalium non etiam prohibuerit polygamiam, ad ejus convenientiam cum lege concludi potest, quo tamen inclinatur idem *th. 60. & 68.* Nam ad defectu legis pœnalis ad legalitatem facti non semper recte concluditur, dum aliæ causæ adesse possunt, quæ ulteriorem vitium alicujus, quod forte frequentius est, quam ut sine detrimento reipublicæ aboleri queat, prohibitionem & pœnalem sanctionem dissuadent. Onanis, Judæ filii, exemplum *Gen. 38. v. 8. seq.* plane huc non pertinet, non enim ille ob monogamiam, id quod absurdis suis Syllogismis evincere vult Theophilus *th. 65.* sed ob inobedientiam erga Deum, & ob invidiam erga demortuum fratrem, cui heredem procreare nolebat, præmatura morte punitus est.

§. 44. Ex hæcenus dictis etiam corrumpitur *th. 66.* qua in *med. thesios* asseritur, fidem ab eo non violari, qui uxorem ducendo facultatem sibi reservaverit aliam quoque asciscendi. Sed

hæc facultas a polygamia patronis ficta est, ergo ejus reservatio viro nihil proderit, & multo minus verum est, quod vir, si vel maxime totalem sui corporis usum addixisset uni feminae, in male promissis fidem servare non teneatur, cui egregia, si Diis placet, sententia etiam ad stipulatur Arcuarius *sect. 2. c. 6. §. ult.* nam ratio, quam hic subjungit, quod scilicet tale pactum ad essentiam conjugii non pertineat, nec vera est, nec concessa male promissum evincit.

§. 45. Ad legem Zelotypias, marito concessa *Num. 5. v. 11.* quam Theophilus *thesi 69.* adducit ad probandam mariti præ uxore prærogativam, & quod illi, non vero huic concessum fuerit, in alterius fidem inquirere, probe respondet Meyerus *Ux. Christ. diff. 1. Sect. 4. c. 5. §. 1.* & sufficere potest, quod ex illo loco probari nequeat, conjugum æqualitatem hac in parte sublatam esse, & forte aliquis imperii maritalis effectus hic deprehenditur, qui tamen ultra verba ac sententiam legis non extendendus est. Et eadem ratio esse videtur legis particularis *Deuteron. 22. v. 13. 20. 21.* quam Theophilus *ib. 70.* frustra urget *conf. Meyer. d. l. §. 4. 5.*

§. 46. In legibus Mosaicis *Deuteron. 21. v. 15. seqq.* quibus captiva femina, si victori placeat, ducenda, vel, si non placeat, libere dimittenda præcipitur, & vir digamus, cujus altera uxor, quam remissiori amore prosequitur, filium primogenitum peperit, huic jus primogeniturae ex odio erga matrem auferre prohibetur, præsupposita polygamiae licentia, quæ in Israelitis erat, nil nisi naturalis æquitatis dictamina continentur; ipsius vero polygamiae moralitas hactenus in medio relinquitur, frustra renitente Theophilo *ib. 72. 73.*

§. 47. In novo testamento nullam polygamiae prohibitionem contineri, Aletheus arbitrat *ib. 81. seqq.* sed rectius contrarium ea ratione asseritur, ut plura hujus generis decreta, in *S. Codice* occurrentia, congeniti luminis dictami-

na

na confirmare existimemus; mihi interim sufficit, quod ex eodem novo testamento nihil pro polygamia licentia afferri queat. Et simplicissimæ veritati contradicitur, quando *Idem th. 84.* ex dicto Apostoli *1. Cor. 7. v. 4. æqualem. potestatem mulieris & mariti in corpora mutua non esse intelligendam* ait. Absurdum Simile, quod hic referre & pluribus refutare non attinet, inæqualitatem conjugum, a Theophilo laudatam, minime probat.

§. 48. Ad *thefin 88.* itidem parata est responsio. Theophilus purat, ideo, quod *polygamia* a multis ex *luxuria & inordinatis affectibus fuerit suscepta*, eam non esse rejiciendam, quia *hoc pacto ipsum conjugium e mundo tollendum sit.* Verum esto, quod hac sola ratione polygamia improbari nequeat, satis tamen est, quod aliis rationibus, quæ circa monogamiam non perinde occurrunt, id fieri queat, hinc dispar utriusque deprehenditur ratio; interim certum est, quod etiam circa monogamiam pravi affectus & excessus minime probandi non raro occurrant.

§. 49. Tandem Aletheus *thefi 90.* opus male cœptum pessime finit, & in Christianos illos Legislatores, qui in polygamiam capitales pœnas sanxerunt, acriter invehitur. Sed vana est sine viribus ira! hinc etiam spernenda est solennis ejus adhortatio ad Ecclesiæ Ministros, quos doctrinam, libro suo traditam, publice docere jubet. Reliqua, quæ in *polygam. triumph.* proponuntur, maximam partem ab exemplis, nihil probantibus, desumpta sunt, adeoque refutato fundamento, sua sponte ruunt.

§. 50. Restat, ut ex Daphnæo Arcuario nonnulla, quæ nondum adfuerunt, delibemus. Polygamiam præceptam Ille non statuit, nisi certis in casibus *Sett. 4. c. 3. §. 9.* puta, si maritus uxore sua vel ob ejus morbum & infirmitatem haud frui, vel ob voluptuosam corporis sui constitutionem una

contentus esse non possit, vel uxor illi debitum conjugale recuset: tunc enim marito mandatum esse putat Arcuarius, aliam priori addere uxorem, propter verba apostoli: *Melius est nubere, quam uri. i. Cor. 7. v. 9.*

§. 51. Sed vereor, ne dictum istud nimis violenter huc applicetur: Apostolus enim ibi non loquitur de maritis, qui certas ob causas uxoribus frui nequeunt, sed de viduis, & iis, qui in coelibatu viventes, continentiae dono non gaudent. Et, si uxor sua culpa renuit officium conjugale, a Magistratu legitimis mediis ad id praestandum cogi potest ac debet; si vero illa ob morbum, mariti desiderium implere nequit, hic naturalis aequitatis dictamen consideret, quod Ulpianus l. 22. §. 7. ff. sol. matr. proponit: *quid tam humanum est, inquit, quam fortuitis casibus, mulieris maritum, vel uxorem viri participem esse?* Imo, prout idem JCTus admonuit, divortium etiam tali rerum statu, recte quandoque suscipitur. Interim illum virum sana ratione uti non arbitror, qui voluptatis affectum ita dominari patitur, ut una uxore contentus esse nequeat. Allegatum ab Arcuario exemplum Philippi, Hassiae Landgravii, qui consilio Lutheri aliorumque Theologorum, ob complexionem sui corporis, priori conjugii alteram superaddidit, nihil probat, cum non exemplis, sed legibus vivendum sit, & homini conveniat, libidinis castrum labore similique ratione minuere, non naturam variis irritamentis provocare, ac in ejus remedium media non probanda adhibere. Et, si marito tale quid liceat, uxori in pari casu idem concedendum erit, quod tamen ipse Arcuarius forte non admittet.

§. 52. In eo vero memoratus autor cum aliis polygamiae patronis convenit, quod illam licitam esse existimet, quamvis sub initium cujusvis capituli nostrae sententiae ad stipulari videri velit. *Sect. 2. c. 3. §. 11.* praecipuum admittendae

po.

polygyniæ argumentum esse existimatur, quod *Deus* in illo consilio, quo homini sociam creare constituit, *de uno loquatur matrimonio, in polygamia vero non unum, sed plura sint conjugia, in quorum quolibet juxta Dei voluntatem una sit sociâ. &c.* Sed plus arguitur, quam ponderis in illa ratione latet, nam eo ipso, quod *Deus* de uno loquatur matrimonio, monogamia præcepta, polygamia vero prohibita est, & Arcuarius a multitudine nuptiarum simplicium, post Adamum celebratarum, ad plures simultaneas male infert.

§. 53. Simile, a voce *hatten* ex *Gen. 2. v. 22.* desumptum *d. l. §. 13.* prolixa refutatione non indiget: nam a multitudine domorum, in quibus vir *diversis temporibus habitare potest*, ad pluralitatem uxorum, quibus ille (ut Arcuarius putat) *diversis temporibus officium suum præstare possit*, non recte inferri, facile liquet. Quare ad *d. Sect. c. 4.* progredior, ubi Arcuarius, postquam ex magno mariti erga uxorem amore, hunc pluribus exhiberi ac communicari non posse, in speciem probare conatus erat, huic argumento objici ait §. *I. parentum amorem erga liberos omnem mariti affectum superare, & nihilominus eum in plures liberos perfecte diffundi posse, hinc quo minus maritus eodem affectu plures etiam prosequatur uxores, nihil ob stare.* Verum uti disparem amoris parentalis & conjugalis esse rationem, nec ab illo ad hunc simpliciter inferri posse, nemo cum ratione negaverit: ita cur ab admisso etiam æquali plurium uxorum amore ad polygamiæ licentiam inferri nequeat, causæ aliæ ostendunt. Hinc quæ de aliis amoris speciebus amplius differit Arcuarius *d. §. pag. 70.* sine effectu dicuntur.

§. 54. Simile, ex verbo *περὸς ἀδελφούς* *Matth. 19. v. 5.* desumptum §. *12.* responsione prolixa non indiget: nam manifestum est, per illam vocem nil nisi arctissimam societatem, quæ inter conjuges est, indicari, quæ per phrasin: *erunt duo*

in carne una, itidem innuitur. Et falsum est, quod conjugium ad exemplum aliorum contractum, & in specie societatis, pro modo factæ promissionis impleri possit, quo tendit Arcuarius *d. sect. 2. c. 6. §. 4.* quamvis enim in societate aliqua sociorum inæqualitas esse possit, *v. §. 2. 7. de societ.* eam tamen inter conjuges hac in parte prohibet antecedens lex naturalis juxta ea, quæ supra hac de re disseruimus.

§. 55. Hæc cum ita sint, non concedendum erit Arcuario, quod prima polygamie prohibitio ex rationibus pontificiis fuerit facta *sect. 4. c. 4. §. 8.* maxime cum ante introductum sacrum dominatum, jam Imperatores in *l. 7. C. de Jud. & Cælic.* eam Judæis interdixerint; asperlas tamen suo tempore esse rationes papales, negari nequit; hæc vero non impediunt, quo minus prohibitio naturalis maneat, eaque sanctione pœnali ab Imperantibus recte muniatur.

§. 56. Hinc inutilis est quæstio: *an consultum sit, ut polygamia in usum revocetur?* quam Arcuarius ventilat *sect. 4. c. 5.* & variis argumentis ficulneis affirmare conatur, in quibus recensendis & refutandis tempus terere non attinet, cum eorum levitas a quolibet facile cognosci possit, & eorum, quæ legibus divinis prohibentur, admissio extra spheram prudentiæ humanæ sit constituta, quare huic capiti colophonem impono, & propositi mei memor, ad cætera dissertationis capita transeo.

CAPUT II.

De

Incestu Jure naturali prohibito.

SUMMARIA.

Incestus definitur & dividitur §. 1. an incestus sit contra jus divinum, discrepant auctores §. 2. & gentium instituta §. 3. ejus

ejus prohibitio, quæ vulgo juri divino positivo tribuitur, legi naturæ adscribitur §. 4. cujus primæ ratio ab unitate carnis desinitur §. 5. dissentientibus respondetur §. 6. 7. altera prohibitionis ratio a natura sociali depromitur §. 8. 9. tertium argumentum ab incommodo admissæ concumbendi licentia desumitur §. 10. 11. quarto desinit finis legitimus §. 12. objectio ab Adami liberis desumpta removetur §. 13. pudor naturalis etiam facit ad prohibendas propinquorum nuptias §. 14. ut & reverentia filialis §. 15. contraria asserta remouentur §. 16. ad exempla Abrahami §. 17. Leviratus Ebraeorum §. 18. & Thamaris respondetur §. 19.

§. 1.

Incestus est concubitus personarum, nimis propinqua consanguinitate vel affinitate sibi invicem junctarum. Committitur vel contra jus divinum, vel humanum. Ad eum autem requiritur consanguinitas & affinitas, quarum intuitu leges conjugium prohibuerunt. Quæ vero consanguinitatis & affinitatis sit indoles ac computatio, id passim prolixè traditur, cui adeo transcribendo immorari non libet. *conf. Dn. Præses Juris privati l. 6. c. 3. Meyer Ux. Christ. diff. 2. cap. 2.*

§. 2. De incestu juris humani ut hic agatur, scopo meo non convenit; sed jam solum spectandum est, an quædam propinquarum personarum nuptiæ juri divino repugnent? qua in re mira autorum est dissonantia. Inter ascendentes & descendentes, non vero inter fratres & sorores, connubia ipso jure naturali prohibita censet Pufendorfius *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 32. & 34.* & Justinus Paulus in *l. fin. ff. de R. N. jure gentium*, inquit, *incestum committere, qui ex gradu ascendentium & descendendum uxorem duxerit. conf. l. 14. §. 2. ff. eod.* alii e contrario plane nullam prohibitionem naturalem hic agnoscunt.

§. 3. Judæos ex jure naturali, quod ipsi etiam Noachidarum jus dixerint, pro illicitis nuptiis habuisse, quæ cum matre

matre, noverca, sorore uterina & aliena uxore celebrarentur, refert, & simul Talmudicorum & Karæorum dissenſum indicat Seldenus *Ux. Ebr. l. 1. c. 1. seq.* Quid de nuptiis inter patrem & filiam Arabes aliique populi ſenſerint, aut adhuc ſentiant, recenſet Dn. Puſend. *d. l. §. 32. 33.* & conjugia inter fratrem & ſororem multis gentibus licita fuiſſe, exemplo Dionyſii Regis Ægypti, & Cimonis Athenienſis conſtat. *conf. Puſend. d. l. §. 34.* Romanos e contrario ejuſmodi nuptias nefarias cenſuiſſe, ex *l. 17. 39. 54. 56. ff. de R. N.* facile liquet.

§. 4. Plura alia ejuſ generis diverſa populorum inſtituta ac mores paſſim deprehendere licet. Sed quamnam ex diverſis iſtis ſententiis pro vera habenda eſt? Prohibitum eſſe matrimonium inter parentes & liberos, fratres & ſorores, eosque, qui tam ſanguinis, quam affinitatis vinculo ſibi juncti parentum & liberorum inſtar ſunt, & qui per affinitatem fratrum vel ſororum vices gerunt, communiter ſtatuant, eamque prohibitionem ex lege divina poſitiva univerſali *Leg. 18.* repetunt, cui ſententiæ præter alios adſtipulatur Meyerus *Ux. Chriſt. diſſ. 2. c. 3. §. 1.* & eandem Dn. Thomæ quondam propoſuit in *J. J. D. l. 3. c. 2. §. 246. 247.* quam tamen mutavit in *Grund L. des N. u. R. l. 3. c. 2. §. 33. 37. 38.* Ego ex libertate Academiæ, & ſine præjudicio veritatis, nuptias modo memoratas mero jure naturali prohiberi cenſeo, & leges matrimoniales, in S. literis, præcipue *Levit. 18.* occurrentes, eatenus non poſitivas, ſed naturalium dictaminum conſeſſiones eſſe exiſtimo.

§. 5. Prævit autem in hac re Dn. Præſes, cujuſ veſtigia iterum legere, & rationes, *Obſerv. Puſendorff. 496. n. 3.* breviter adductas, paulo latius deducere licebit. Primum argumentum eſt, quod *inter perſonas memoratas ſit aliqua unitas natura vero repugnet, ut quis ſecum ipſo velut coeat, ac hac ratione genus humanum propaget.* Eſſe autem inter illas perſo-

nas

nas aliquam sanguinis unionem atque communionem, insita earum erga se invicem pietas & tener amoris affectus satis, ut opinor, demonstrat, quamvis interdum in iis nonnulli occurrant, qui homines sint magis nomine quam re, quorum in tradenda regula, nulla est habenda ratio. Et, ut physicas rationes, quæ unionem istam clare probant, silentio præteream, ipse summus Legislator, naturalis legis optimus interpres, laudatam unionem satis indicat, quando *Lev. 18. v. 10.* expressis verbis ait: *ne detegas nuditatem neptis tue, nam tua est nuditas*, quæ ratio adeo universalis est, ut ad reliquos cognatos & affines, quos §. 4. nominavi, non male extendatur.

§. 6. Sed excipit Excellentissimus Dn. Thomasius *J. D. l. 3. c. 2. §. 229.* illos, qui nuptiarum prohibitionem a sanguinis communiōe derivant, *nodum arctare, non solvere, cum obscurissimum sit, quomodo communiō sanguinis physica possit producere effectum moralem.* Verum, si hominis natura eadem esset cum brutis, & æque, ac hæc, ratione destitueretur, concederem, quod physica sanguinis communiō moralem effectum producere nequeat; cum autem summus Creator hominem ratione donaverit, eique sensum honesti indiderit, ille ex hujus unionis atque communiōis consideratione non potest non rubore suffundi, si cum tali persona, quæ vel ipsum ex visceribus suis in hanc lucem edidit, vel quam ipse ex carne sua procreavit, vel denique cum qua ex eadem carne natus est, carnali modo congregari velit.

§. 7. Ut clarius nonnihil meam sententiam explicem, ab impossibilitate physica, quæ circa unum hominem ratione concubitus deprehenditur, ad impossibilitatem moralem, quæ, carne divisa, locum habeat, non male infertur, eaque ratiocinatio perinde in natura fundata videtur, ac si a socialitate ad prohibitam proximi læsionem inferas. Hinc non

audiendos puto, qui, cessante unitate naturali, id quod v. gr. conringit, si pater filiam generavit, cessare quoque putant unitatem moralem. Porro ab adversariis solet objici, quod, si tanta inter dictas personas sit unitas, ex naturali amore, quem illa erga se invicem fovent, matrimonia naturali jure iis sint permilla, cum nemo unquam carnem suam odio habuerit. Sed non crediderim, a communi omnium hominum amore & temperata philautia, quam laudata carnis unitas in personis, propinquitate conjunctis augere debet, ad conjugalem affectum, qui longe alius generis est, validum sumi argumentum, siue ab amore sociali ad libidinosum recte inferri.

§. 8. *Altera prohibitionis ratio hæc est, quod abhorreat a natura sociali, ut cognatio vix incepta in sua statim redeat initia, cum indoli vitæ socialis magis conveniat, ut illa latius spargatur.* Lege quippe naturali jubemur, cum aliis hominibus amicitiam colere, iisque humanitatis officia exhibere; cum autem ista obligatio nimis laxa sit, ac ab hominibus sæpe negligatur, expedit, ut illa per varia media ac pacta arctius constringatur, in quibus maxime idoneum est matrimonium, cum iis, qui extra familiam ac cognationem nostram constituti sunt, celebratum, quare sociali hominis naturæ conveniens est, ut hoc medio aliorum animi nobis magis magisque devinciantur.

§. 9. Ad hæc accedit, quod, si matrimonia cum personis ejusdem familiæ inæantur, magna etiam quoad opes, in præjudicium socialitatis, sit oritura inæqualitas. Grotius quidem de *J. B. P. l. 2. c. 5. §. 12.* cum aliis arbitratur, sententiam de *latius spargendis amicitis*, quam pro defendenda naturali incestus prohibitionem Plutarchus jam attulisse dicitur, non tanti esse ponderis, ut, quod contra fiat, irritum aut illicitum censeri debeat. Sed nec illa, quæ Gro-
tius

tius profert, tanti sunt ponderis, ut me in assensum trahant. *Non quod minus utile est, statim & illicitum esse putat;* sed si utilitas, ex nuptiis alienis proveniens, magnam humani generis partem ab inopia liberare potest, ea utique præcepta ac ejus omisio illicita intelligitur. Si exhibitio humanitatis aut collatio beneficiorum ex socialitate profluere censetur, cur non ex eodem fonte studium amicitiae latius spargenda derivare liceat?

§. 10. Sequitur *tertia* ratio, quæ *admissam concubendi licentiam adulteris & stupris ansam præbituram* esse asserit. Sunt quidem etiam inter personas extraneas non infrequentia stupra & adulteria; sed illa non parvum auctum iri, si personis, inter quas tanta tamque arcta intercedit familiaritas, matrimonia permittantur, nullus dubito. Occasione enim & familiaritate promoveri viderem illicitam, quis nescit? utraque autem inter personas conjunctas maxima est, hinc, data matrimoniorum licentia, quin incommoda modo memorata prono cursu sint secutura, ambigendum non videtur, cum e contrario libidinis affectum nihil magis reprimat, aut plane extinguat, quam desperata conjugii affectatio.

§. 11. Idque tam in parentibus & liberis, quam fratribus ac sororibus cæterisque cognatis & affinibus, arctiori vinculo antea §. 4. notato conjunctis, metuendum esset, nisi obstaculum legis, effectus, quos furtivi amores non raro producere solent, per subsequens matrimonium legitimos reddere prohiberet. Atque hoc divinæ legi positivæ, nuptias fratrum ac sororum prohibenti, in specie ansam dedisse videtur Dn. Pufendorfio *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 34.* sed mihi omnes illæ prohibitiones, quæ in verbo revelato occurrunt, ac personarum supra memoratarum matrimonia ve-

tant, non sanctiones positivas, sed decreta naturalia continere videntur.

§. 12. Cæterum in tanta hominum multitudine, quæ hodie ubique viget, nullus legitimus finis nominari posse videtur, ob quem matrimonia cognatorum appetenda sunt, quod quartum probandæ incestus prohibitionis argumentum est. Cum enim generis humani conservatio per matrimonia cum iis, qui arctiori consanguinitatis aut affinitatis vinculo nobis non conjunguntur, inita obtineri queat, ob hunc sane finem conjugium propinquorum non requiritur, nec alius occurrit, qui ejus licentiam tueatur; multæ autem rationes dantur, quæ illud naturæ humanæ repugnare ostendant. Quæ de servando familiarum splendore allegari solent, vid. Grotius loco §. 9. citato, defendendæ propinquorum conjunctioni non sufficiunt. Si autem ex speciali Dei mandato ea res habeat originem, tum exceptionem continet.

§. 13. Sic etiam facile corrunt, quæ de concubitu liberorum Adami, ex quo universum genus humanum prognatum est, proferuntur: illi enim ex divino mandato tenebantur procreare genus hominum; nulli autem homines, præter fratres ac sorores in terra aderant, hinc necessitas, quæ alias legem non habet, hic quoque legis experta erat, ut non immerito miretur, Pufendorffium hac objectionem motum esse, quo minus nuptias inter fratres & sorores lege naturali illicitas diceret. Deus quidem, si ipsi ita placuisset, plus uno mortalium pari creare potuisset, sed id facere noluit, in cujus voluntate nobis acquiescendum, inde tamen non statim concludere licet, incestum jure naturali non esse prohibitum, aut, non esse vero simile, Deum ejusmodi casum procurasse, ut omnino vis legis naturæ esset inferenda: nam
nulla

nulla vis laudatæ legi infertur, sed ea ab initio ita formata est, ut hic casus esset exceptus, nec illa filios Adami obligaret, sed genere humano multiplicato, demum vim suam regulariter exfereret, quare nec Dei dispensationem contra legem naturalem hoc in casu fingendam esse, recte admonuit Meyerus *Ux. Christ. diss. 2. c. 2. §. 32.*

§. 14. Reasonibus hæcenus expositis si naturalem pudorem atque verecundiam addere velis, non refragabor, illa enim ex fundamentis antea laudatis habere originem ac juri naturali consentanea esse, ex dictis consequi existimem. Putat equidem Dn. Thomasius *J. J. D. l. 3. c. 2. §. 244.* si pudoris tanta vis foret in matrimoniis, *nulla conjugia admittenda esse, cum omnes homines causam pudoris in se deprebendant.* Sed respondeo, hunc pudorem consideratione præcepti divini, quo homines ad procreandam sobolem obligantur, facile superare ac evanescere, quale præceptum in nuptiis propinquorum non occurrit, sive: non pudorem solum, sed aliis fundamentis subnixum, hic allegandum esse.

§. 15. Et eandem forte vim in afferenda conjunctionis propinquæ prohibitione, reverentia filialis habere potest, quamvis Dn. Thomasius *d. l. §. 232.* iterum dissentiat, cujus ratio tamen, quod scilicet *majorem, quam liberi parentibus, reverentiam debeant subditi Imperantibus,* & inter hos nihilominus matrimonium jure contrahi possit, non adeo firma videtur: nam in Imperante & subdita præter reverentiam nulla alia ratio, matrimonio obstans, occurrit; cum autem ejusmodi rationes aliæ in conjugii parentum & liberorum adsint, reverentiæ quoque aliqua partes in hoc negotio assignari possunt, nec rationes, quæ simul sumptæ aliquam thesin confirmant, a se invicem divellendæ sunt,

§. 16. Nec admittendum esse arbitror, quod *incestus* *lineæ rectæ* *adversetur tantum regulis honestatis & decori*, quas a justitiæ regulis separat Dn. Thomastus in *Grund & des N. u. B. R. 1. 3. c. 2. §. 37.* hujus enim distinctionis solidam rationem nec hic, nec alibi perspicere possum, quemadmodum nec illi sententiæ subscribendum esse, puto, quæ *conjugium inter fratres & sorores juri gentium repugnare* tradit, quia apud omnes gentes fratres & sorores simul educuntur: nam hoc pacto per jus gentium nuda plurium gentium consuetudo, quæ nullam legem facit, intelligitur, aut si hoc nomine jus naturæ intelligatur, in terminis luditur.

§. 17. Restat, ut S. Scripturæ loca, quæ meis de naturali incestus prohibitionem assertis adversari videntur, paucis adhuc perlustrentur. Postquam autem difficultatem, quæ circa matrimonia filiorum Adami moveri solet, pro viribus jam sustuli §. 13. h. sequitur exemplum Abrahami, qui sororem in conjugio se habere ipse fatetur *Gen. 20. v. 12.* Sed Ebrææ linguæ peritis hic inter se non convenit, utrum per illam soror consanguinea, v. Pufend. *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 34.* an fratris filia intelligenda sit, quod ultimum probat, & simul, *Abrahamum ab omni peccato hac in re non videri absolvendum*, putat Meyerus *Ux. Christ. diff. 2. c. 5. §. 35.* quam sententiam auctori suo defendendam relinquo. Non improbabile videntur, si in hoc aliusque ejus generis exemplis *conf. Jof. 15. v. 17. Judic. 1. v. 13.* exceptionem non ex dispensatione superveniente, sed originaria legis naturalis constitutione profectam asseramus.

§. 18. Ordo me perducit ad *Deuteron, cap. 25. v. 5. seq.* ubi Deus populo Israelitico disertis verbis præcipit, ut, mortuo sine liberis fratre, viduam defuncti frater ducat &c.
Quam-

Quamvis autem hæc lex sit particularis, & solam Ebræorum gentem obligaverit, id tamen adhuc scrupulum mover, quod Deus ejusmodi matrimonium, quod contra naturalem legem regulariter esse hæctenus dixi, expressis verbis præceperit. Sed, si rem recte perpendamus, hic iterum exemplum esse deprehendimus, in quo non lex naturalis mutatur, sed circumstantia & ratio, cui dicta lex innicitur, cessant, adeoque exceptio occurrit. Cujus admittendæ rationes Sapientissimum Legislatorem habuisse, uti humana curiositas, puto, non negabit, ita ex singulari status Judaici ratione, ad conservandas tribus ac domos Israelitarum matrimonium cum fratria Deum admisisse, probabile est.

§. 19. Ad objectionem, quam ex 2. Sam. 13. v. 13. afferre solent, facilis erit responsio. Thamar Ammoni fratri suo, stuprum tentanti, respondebat: *loquere de me duccenda cum Rege, ille me tibi non denegabit*, ex quo matrimonia fratrum & sororum eo tempore licita non immerito colligas. Quomodo ex scitis Ebræorum ad hanc objectionem responderi soleat, referunt Pufend. *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 34.* & Meyer. *Ux. Christ. diff. 2. c. 5. §. 36. in fine.* Sed planissima viderur responsio, quam Meyerus *d. §. 36. in pr.* ex Magistro quodam recenset, nimirum *nihil aliud fuisse hæc verba Thamaris, quam vana solatia, quibus Ammonem blande divertere & repellere voluerit*, id quod ex iis, quæ præcedunt, facile colligitur. Illud certum, sententiam Thamaris five seriam, five affectatam juri naturali non derogare.

CAPUT III.

De

Divortio Jure naturali prohibito.

SUMMARIA.

Divortii definitio & varia acceptio §. 1. an conjugium sit indissolubile? in eo dissentiunt §. 2. affirmativa tamen placet, & juri nature tribuitur §. 3. ac ex socialitate probatur §. 4. 5. cui accedit altera ratio ab incommodis divortiorum desumpta §. 6. que preterea bono sine destituuntur §. 7. contraria sententia refutatur §. 8. divortia impediunt educationem liberorum §. 9. ad exempla Ebræorum & Grotii sententiam respondetur §. 10. Arcuarii asserta excutiuntur §. 11. 12. ob legitimas causas matrimonium dissolvi potest §. 13. que varie sunt §. 14. & tam uxori, quam marito divertiendi licentiam naturaliter tribuunt §. 15. finis dissertationi imponitur §. 16.

§. 1.

Divortium hic est dissolutio vinculi conjugalis, mutuo conjugum consensu facta, Non ergo illa matrimonii dissolutio hic intelligitur, quæ per unius conjugis mortem fit, nec nullitatis declaratio huc pertinet, qua conjugium propter efficacem errorem, dolum, vel incapacitatem statim ab initio nullum est, & pro tali declaratur, nec nobis sermo est de separatione a thoro & mensa, aut de divortio, quod ob alterius conjugis delictum, vel etiam justam causam supervientem suscipitur, hoc enim jure naturali non prohibetur, sed de plena matrimonii dissolutione, mutuo conjugum consensu ob nullas, vel leves causas facta.

§. 2. Hic autem videndum est, an societas conjugalis regulariter sit indissolubilis? qua in re nec scriptores rerum

mo.

moralium, nec mores gentium conveniunt. Ebræos ob causam non adeo gravem uxoris repudia mittere potuisse, ex *Deuteron. 24.* aliisque S. literarum locis est notissimum. *conf. Selden. Ux. Ebr. l. 3. c. 19. seqq.* Et quamvis in populo Judaico maritis solum, non uxoris, divortium permillum esset, apud Romanos tamen & Græcos utrique conjugii hoc licuit, id quod etiam cognoscere licet ex *l. 3. 4. 5. 6. ff. de divort.* de aliis gentibus videatur *Dn. Pufend. J. N. G. l. 6. c. 1. §. 20.*

§. 3. Sed quemadmodum consuetudines gentium legem non constituunt: ita an jure divino matrimonia sint indissolubilia, & divortia prohibita, jam quaritur. Meyerus *Ux. Christ. diff. 3.* hanc quaestionem affirmans, ex S. literis prohibitionem repetit, cujus sententiæ quoque olim fuit *Dn. Thomafius J. J. D. l. 3. c. 3. §. 49.* sed eam mutavit in *Grund L. des N. und B. N. l. 3. c. 2. §. 17.* interim illa hætenus fere recepta fuit. Mihi vero nunc illa placet, quæ naturam tam arctæ conjunctionis ostendere, putat, *matrimonium debere esse perpetuum, nisi principalia pacti matrimonialis capita fuerint violata, quæ verba sunt Dn. Pufendorffii de O. H. C. l. 2. c. 2. §. 6.* cui sententiæ accedit *Dn. Præses,* eamque tribus rationibus, quas iterum paucis illustrare conabor, confirmat *Obs. Pufend. 480. n. 2.*

§. 4. Primum itaque levitas, qua ob nullas, vel vanas causas conjugium dirimitur, *natura hominum sociali haud convenit.* Etenim ad perpetuam secum invicem colendam amicitiam, hominum genus obligatur, hinc ii, qui in arctissimam societatem, qualis sane conjugalis est, conjunguntur, ut eam perpetuo conservent, natura socialis manifeste exigit. Nec instabilem variumque affectum mihi objici patior, nam hæc levitas est, naturæ sociali repugnans. Uterque potius
G con-

conjugum eo conitti debet, ut nulla inter eos discordia oriatur. Quod si tamen alterius mores plane intolerabiles sint, tum innocenti ex alterius delicto jus divertendi naturaliter acquiri concesserim.

§. 5. Ab adversariis quidem urgeri solet, si mutuo dissensu conjugia dirimantur, neutram partem lædi, sed respondeo, moralem consentiendi facultatem per allatam rationem utriq; conjugum negari, & hominis dignitati, quæ præ reliquis animantibus a Creatore donatus est, minime conveniens existimo, ut homo more pecudum modo hoc, modo illud diversi sexus individuum amet, cum eoque sobolis procreationem intendant.

§. 6. Huic accedit alterum argumentum, quo, ejusmodi divertendi licentiam *adulteriis & stupris locum facere*, recte dicitur. Uti enim homines in libidinem sunt proclives, ita dubitandum non est, quin, si affectus, ob quem olim conjugem dimittere visum est, deseruerit, antiqui amores repetantur, intima illa familiaritate, quæ dudum contracta fuit, conatus hosce solerter promovente.

§. 7. Præterea divertendi licentiæ *bonus aliquis finis assignari nequit*, quæ *tertia* est ratio, ob quam divortia naturali jure prohiberi censemus. Plurima quidem bona ex divortii sibi pollicetur Arcuarius *Sect. 4. cap. 5.* Sed rationes ejus magis oratorio furo & adulatione, quam solido fundamento nituntur. Ostentat quidem simul divinum consilium, quo Deus *Malach. 2. v. 16.* divortium svader; sed illud ex hypothese, qua Judæis ob cordis duritiem, ut Salvator noster ait, divortia permessa erant, & quæ jus non arguit, resultasse facile liquet.

§. 8. Et immature Arcuarius invehitur in illum morem, quo conjuges ob intolerabiles mores a thoro & mensa
sepa.

separantur, manente vinculo conjugali. Sunt enim hic distinguenda tempora & finis separationis, nam si illa ad breve tempus suscipiatur eum in finem, ut discordes conjuges ad concordiam revocentur, ea bene se habet; si vero conjuges in perpetuum a se invicem eo, quem dixi, modo separantur, tum fateor, hoc ab omni contradictione vix liberari posse, dum matrimonium adesse dicitur, ubi conjuges debita conjugalia a se invicem postulare vetantur. *conf. Dn. Pufendorf. J. N. G. l. 6. c. 1. §. 22.* Quæ porro ad probandam divortii utilitatem ab Arcuario proferuntur *d. l. §. 3.* ea omnia ita comparata sunt, ut divertendi licentiam in genere non evincant.

§. 9. Ad hæc accedit, quod in judicanda divortiorum moralitate non ad solos conjuges, sed & communes eorum liberos respiciendum sit. Illos autem, permissis divortiiis, non eo, qui sociali ac rationali hominum naturæ convenit, modo educatum iri, certum est: communi enim consilio & auxilio educationem rectius peragi, quam si unij conjugum ad ferendum hoc onus sæpe impari eadem incumbat, negandum non videtur, hinc, aliis argumentis concurrentibus, huic etiam aliquis locus non male relinquitur.

§. 10. His assertis neutiquam obsunt exempla S. Codicis, quæ divortia populo Israëlitico permittenda fuisse ostendunt; a tolerantia enim, quæ in illis occurrit, ad legem, vel legis dispensationem non recte infertur, quare, mea sententia, Grotius fallitur, quando *in tr. de J. B. P. l. 2. c. 5. §. 9.* putat, Deo quidem gratissimum esse, ut perpetua sit conjugum conjunctio, non tamen eo evinci, a Deo jam tunc imperatum, ne qua de causa fœdus illud solveretur. Nam quod Deo gratissimum esse scimus, a nobis faciendum est; Grotium vero ex falsa novæ legis, in novo testamento conditæ, per-

suasione, ad istam sententiam perductum esse, facile liquet,

§. 11. Quid Arcuarius de divortiorum licentia statuatur, paucis adhuc videndum est ex *sect. 1. cap. 5.* Licita esse divortia, ille probare conatur partim per præjudicia humanæ autoritatis, partim per exempla Judaica. Sed hæc nihil probare, modo admonui §. 7. b. & irritus labor est, quem Arcuarius *d. l. §. 5.* in concilianda, ut putat, diversa Dei voluntate, quam in prima conjugii institutione & divortii apud Judæos permissione revelaverit, impendit, ac eo fine ad mutatum hominis per lapsum protoplastorum statum provocat: nam uti divortiorum prohibitio non ex primæva conjugii institutione unice repetenda est, sed naturali lege primario nititur, ita Deum positive illa permisisse hæctenus nondum probatum est.

§. 12. Imbecillius argumentum est, quod ab hominum constitutione petitur, hæc enim divina legi derogare neutiquam potest. Quamvis ergo Græci Imperatores in *l. 8. C. de repud. Nov. 22. cap. 4. §. 9. 15. & Nov. 140.* multas divortiorum causas admiserint, illas tamen, si adulterium excipias, legitimas esse dirimendoque matrimonio sufficere, nondum probatum est, ut taceam, quasdam, impuros fontes, ex quibus profluunt, satis ostendere, quo referas servilem conditionem & monachismum. *d. Nov. 22. c. 5. 9.* hinc tantum abest, ut legum illarum latores a Principibus Protestantibus imitandi sint, quod Arcuarius *d. c. 5. §. ult.* suadet, ut potius eorum decreta, si in usu alicubi essent, quam citissime sint abolenda. Æque parum valent in hac materia, Ecclesiæ Patrum auctoritas & *l. 69. 61. 62. ff. de donat. inter V. & U.* ad quas Arcuarius provocat.

§. 13. In eo autem Arcuario consentio, quod, legitimis

mis divortiorum causis existentibus, illa etiam naturali jure permiffa, imo quandoque, ad majora mala evitanda, præcepta fiant. Numerus autem caufarum mero jure naturali determinatus non eft. Forte non erravero, fi cum Pufendorffio *J. N. G. l. 6. c. 1. §. 21.* & Dn. Præfide *Obferv. Pufend. 490.* & *J. pr. l. 6. c. 5. §. 12.* pronunciem, quod, *fi essentialia matrimonialis contractus capita ab uno conjugum violentur, & ita aliquid contra principalem matrimonii finem committatur, innocenti, ex præfcripto juris naturalis, competat libertas a conjugio recedendi, alterumq; conjugem dimittendi.*

§. 14. Eum enim in finem ineuntur matrimonia, ut conjuges, in perpetua pace ac mutuo amore viventes, genus suum propagent? quod fi vero alter conjugum pacem domesticam perpetuo turbet, nec ab hac turbatione legitimis mediis amoveri queat, vel officia, ad sobolis procreationem necessaria, præstare recuset, vel illam impediat, aut alio modo conjugalem fidem violet, tum sane præfixus scopus matrimonii non solum non impetratur, sed & socialitas maxime turbatur, quare ad tollenda illa mala divortio opus est. Atque eo tendunt omnes causæ, a Dn. Pufend. *d. l.* & Dn. Præfide *J. pr. d. l. §. 13. 14.* recensitæ, nimirum adulterium, malitiosa desertio, pertinax debiti conjugalis denegatio, infidia viræ, vel mariti virilitati structæ, & denique abortus procuratio. An vero ob supervenientem conjugum inhabilitatem matrimonia dirimantur, peculiaris quæstio est, quam nec semper, nec nunquam affirmandam esse arbitror.

§. 15. De cætero utrique conjugi, si justæ causæ adfint, æqualem divertendi licentiam jure naturali competere arbitror. Quæ Arcuarius *Secl. 1. c. 5. §. 6.* in contrarium differit, uti ex aliis hypothefibus deducuntur, ita nec

54 CAP. III. DE DIVORTIO JURE NATURALI PROHIBITO.

in se vera sunt: nam dictum *Malach. 2. v. 14. seqq.* ad Christianos non pertinere, supra jam admonitum est, & obedientia uxoris erga maritum tanti momenti non est, ut hæc ob eam deterioris conditionis, quam maritus, esse debeat. Quod denique ex Arcuarii sententia *d. l. §. 10. & 18. Salvator noster causas divortiorum non magis restrinxerit, ac illæ erant in V. T.* id a nemine, qui levitatem divortiorum Judaicorum intelligit, concessum iri arbitror.

§. 16. Atque hæc sunt, quæ de polygamia, incestus & divortii prohibitionem juxta legem naturalem disserere licuit. Exactas accuratasque demonstrationes nec polliceor, nec illæ a mea ætate expectari possunt. Interim tamen non dubito, quin, si ii, qui has literas tractant, serio magis naturam humanam expendant, eandem officiorum conjugalium certitudinem deprehensuri sint, quam quoad officia socialia, ad hominum conversationem spectantia, magno consensu hæctenus admiserunt. Ego vero tenues hæc meditationes æquo lectorum judicio submitto, ac me meaque studia qualia qualia eorum benevolentia ac favori etiam atque etiam commendo.

F I N I S.

NO.

NOBILISSIMO
DN. RESPONDENTI
COGNATO SUO DILECTISSIMO

S P. D.

D. GOTTLIEB GERHARD TITILIUS.

Ingenii vires differendo periclitaturus,
elegisti Thema non novum quidem,
aut quod specioso titulo se commen-
det, arduum tamen, & in quo doctis-
simi quique Juris Naturalis Scriptores fere hasi-
tant. Temerarium Te dicerem, nisi & occasio
qua Te ad illud tractandum permovit, &
promittitudo, qua inter breve tempus, propo-
situm executus es, consilii tui innocentiam ac
simul eximiam in Studia propensionem mihi
satis adprobarent. Honesto igitur desiderio tuo,
quo meum quaecumque Moderamen expetisti,
desse religioni duxi, quemadmodum etiam ni-
hil, quoad Thematicam Summam, mutare volui,
quo

quo scilicet Ipse olim iudices, num' atas magis
 protracta in hisce meditationibus aliquid mu-
 tandum reperiatur. Imitare interim Patrem
 Tuum, insignem, dum viveret, pietate & eru-
 ditione Jctum. Sic non dubito, quin eos in
 Studio juris factururus sis progressus, quo, prout
 Supremo rerum humanarum Arbitro visum
 fuerit, vel Patrie utiles aliquando prestare
 operas, vel alia in Statione partes demandatas
 rite explere queas. Ego vero Tibi Tuisque
 Studiis divinam benedictionem ac Bonorum
 favorem ex animo apprecor. Scrib. Lips.
 d. 8. April. 1712.

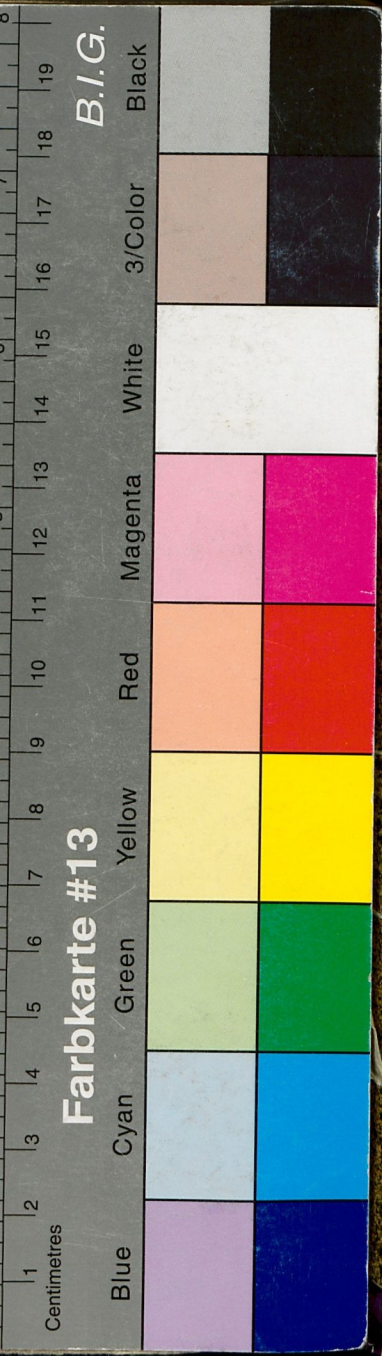

Leipzig, Diss., 1712: P-Z
X 2372025

572

1722, 25/6 M

18

7

Q. D. B. V.
DISSERTATIO JURIDICA
DE
POLYGAMIA,
INCESTU, & DIVORTIO,
IURE NATURALI
PROHIBITIS,

QUAM
PERMITTENTE INCLYTO
JCTORUM LIPSIENSIIUM ORDINE,
DUCTU
DN. D. GOTTLIEB GERHARD
TITII,
SERENISSIMI POLONIARUM REGIS ET
ELECTORIS SAXONIE IN SUPREMO PROVOCATIONUM
SENATU CONSILIARII, P.P. ET FACULTATIS
JURIDICÆ ASSESSORIS,

DN. AVUNCULI AC PRÆCEPTORIS SUI,
ÆTATEM COLENDI,
AD DIEM XIV. APRIL. ANNI MDCCXII,
H. L. Q. C. PUBLICE DEFENDET
RESPONDENS AUTOR
Gottfried Pflaume, ASCANIENSIS.

LIPSIE,
LITERIS SCHEDIANIS.
Recusa 1720.

